

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

1. ความคิดเห็นและทฤษฎีความคิดเห็น
2. ประวัติศาสตร์ทฤษฎีความคิดเห็น
3. ความหมายความสำคัญและประโยชน์ของทฤษฎีความคิดเห็น
4. การเผยแพร่ทฤษฎีความคิดเห็นในต่างประเทศ
5. การตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความคิดเห็นและทฤษฎีความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น

จากการศึกษาความหมายของความคิดเห็น ผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ ดังนี้

การคิด คือ กระบวนการทางสมองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้หรือการเรียนรู้และอาจมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การแสดงออก การกระทำ การคิดเป็นกระบวนการของจิตใจซึ่งมีความสำคัญในการค้นหาเหตุผลของมนุษย์ เพื่อเอาไว้อธิบายเวลาเผชิญกับปัญหาหรือสามารถนำมาสร้างสรรค์สิ่งที่ดีต่อชีวิต ซึ่งสุโท (2525: 58-59) กล่าวถึง ความคิดเห็นว่า เป็นสภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล อันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบ หรือเฉย ๆ

นิยะดา และ นินนาท (ม.ป.ป.) กล่าวว่า พฤติกรรมหมายถึงอากัปกริยาของคนเราที่แสดงออกบ่งถึงความชอบและไม่ชอบต่อกิจกรรมบางอย่างซึ่งสามารถสังเกตได้

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของคน ๆ หนึ่งที่มีต่อสิ่งเร้าหรือเรื่องบางเรื่อง รวมถึงผลรวมของความรู้สึก อคติ ความกลัว ความคิดและความรู้สึกอื่น ๆ ที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ และมีความสัมพันธ์กับความเชื่อ (Beliefs) ในเรื่องต่าง ๆ หรือโลกทัศน์ที่ปลูกฝังอยู่ก่อนแล้ว เช่น

ความชอบหรือไม่ชอบ เช่นเดียวกับ ขวัญใจ (2524: 8) กล่าวว่า ความคิดเห็นของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของบุคคลอีกด้วย ซึ่งคุณสมบัติประจำตัวบางอย่าง เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน และ การติดต่อกันระหว่างบุคคล นับเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลและกลุ่มมีความคิดเห็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะพื้นฐานความรู้อันเป็นกระบวนการสังเคราะห์ที่ได้รับจากการศึกษามาเป็นเวลาหลายปี จะเป็นรากฐานในการก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

ความรู้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะเรื่องหรือเรื่องทั่ว ๆ ไป ระลึกได้ถึงวิธีการกระบวนการหรือสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเน้นที่ความจำ”ความรู้อาจหมายถึงพฤติกรรมได้อีกด้วยซึ่ง ประภาเพ็ญ (2526: 16) กล่าวว่า ความรู้เป็นพฤติกรรมขั้นต้นซึ่งผู้เรียนเพียงแต่จำได้อาจจะโดยการนึกหรือโดยการมองเห็นหรือได้ยิน จำได้ ความรู้ขั้นนี้ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้างและวิธีการแก้ปัญหา

นอกจากนี้ยังได้มีการกล่าวถึงพฤติกรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ดังจะเห็นได้จากแนวความคิดของ ประภาเพ็ญ (2520: 3) “ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกทางด้านทัศนคติอย่างหนึ่ง แต่การแสดงความคิดเห็นก็มักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาอย่างยิ่งต่อสถานการณ์ภายนอก” ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับนักจิตวิทยาที่ได้ให้ความหมายดังนี้

สงวน (2522: 99) ให้ความหมายไว้ว่า คือการแสดงออกซึ่งวิจารณ์ญาณ ที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นมีความหมายแคบกว่าทัศนคติ (Attitude) เพราะความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง (Fact) และเจตคติของบุคคล ความคิดเห็น เป็นการอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ

บุญธรรม (2527: 35) ได้สรุปว่า ความคิดเป็นของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวบางอย่าง เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน และการติดต่อกันระหว่างบุคคล นับเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลและกลุ่มมีความคิดเห็นไปในทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะพื้นฐานความรู้เป็นกระบวนการสังเคราะห์ที่ได้รับจากการศึกษามาเป็นเวลาหลายปี จะเป็นรากฐานก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ

พงษ์ไพบุลย์ (2528: 39) ให้ความหมายไว้ว่า “ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการเขียนโดยอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ซึ่งการแสดงออกความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

กิริติ (2529: 122) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็น ไว้ว่ามีความหมายเหมือนกับคำว่า “ทัศนะ” (Option) ทัศนะ หมายถึง ความคิดเห็น ในปรัชญา บางทีก็หมายถึงความรู้ที่ยังไม่มีข้อพิสูจน์ ความรู้ในระดับการเดา

สุรางค์ (2529: 50-51) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็นว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือต่อวงการใดในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นจึงมีความหมายแคบกว่าทัศนคติและความคิดเห็นของบุคคลอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามข้อเท็จจริง (Facts) และทัศนคติของบุคคล ทัศนคติก็คือ ความรู้สึกทั่ว ๆ ไปที่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วนความคิดเห็น คือ การอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

สุรพงษ์ (2533) ได้กล่าวว่า พฤติกรรม คือการกระทำหรือพฤติกรรมใดๆ ของคนเราซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการแสดงออกของบุคคลผู้นั้นอันมีพื้นฐานมาจากความรู้และทัศนคติของตนเอง การที่บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันก็เนื่องมาจากการเปิดรับสื่อและการแปลความสารที่ตนได้รับ จึงก่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์สั่งสมที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคลอันมีผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับความชอบในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จากนั้นเมื่อผู้รับสารรับรู้และตีความสารแล้ว จึงมีผลทำให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรมและการกระทำลงมือปฏิบัติในที่สุด

ปริยาพร (2534: 107) ได้กล่าวว่าความคิดเห็น หมายถึง ความชอบความไม่ชอบ ความคิดเห็น ความรู้สึกพึงใจของเราต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบและสนับสนุน
2. ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบและไม่สนับสนุน
3. ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใด

สุชา (2534: 15) ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า “ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึกหรือท่าทีนี้จะเป็นไปในทำนองที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้”

ศักดิ์ (2535: 19) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกที่เกิดขึ้นจากความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวในด้านความชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อสิ่งต่าง ๆ

บุญเรียง (2539: 78) กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึงการแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่า เขามีความเชื่อหรือมีความรู้สึกอย่างไรนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้นต้องยอมรับว่ามีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นถ้าบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงแต่อย่างไรก็ตาม ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นนี้ก็เป็นลักษณะธรรมดาของการวัดทั่ว ๆ ไป

จากความหมายของความคิดเห็นข้างต้น สามารถสรุปเป็นความหมายดังนี้ ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งที่สนใจหรือสิ่งที่สัมผัส โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม การแสดงออกในขณะที่ตอบแบบสอบถามมาเป็นพื้นฐาน ซึ่งอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ได้ อาจจะได้รับยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ความคิดเห็นนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา สภาพาสภาวะแวดล้อมหรือปัจจัยต่างที่มีผลกระทบ

ประวัติกีฬามวยไทย

มวยไทยมีวิวัฒนาการต่อเนื่องมาพร้อมกับคนไทย และถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทยมาแต่ครั้งโบราณกาล เนื่องจากประเทศไทยมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศอื่น ๆ มากมาย ในอดีตจึงมักมีการสู้รบกันกับประเทศข้างเคียงเสมอ ชายไทยจึงนิยมฝึกมวยไทยควบคู่กับการฝึกอาวุธ เนื่องจากการสู้รบจำเป็นต้องประชิดตัวเข้าศึกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บรรดานักรบไทยจึงมีการดัดแปลงใช้อาวุธส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสู้รบระยะประชิดปิดป้องจุดอ่อน รวมทั้งเพิ่มโอกาสในการต่อสู้โจมตี ต่อมาจึงได้วิวัฒนาการจนกลายเป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม ทว่าแฝงไว้ซึ่งความแข็งแกร่งดุคั่นหมัด - เท้าเข้า - สอกชั้นเชิง ลีลา กระบวนท่าของมวยไทย เช่นเดียวกับ ประกอบ และคณะ (2510 : 60) เขียนเกี่ยวกับการฝึกหัดศิลปะมวยไทยไว้ในหนังสือพระมหากษัตริย์ไทยว่า คนไทยสมัยกรุงสุโขทัย

ได้ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ด้วยอาวุธและมือเปล่า แม้แต่เด็กที่ยังไม่ย่างเข้าสู่วัยรุ่นก็ได้รับการฝึกอบรมให้ศึกษาวิชาการด้วยอาวุธและ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า

แสวง (2520: 1) มวยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของบุคคลซึ่งมีการแข่งขันแพ้ชนะด้วยการชกต่อยกันอันเป็นการโจมตีจุดอ่อนของร่างกายคู่ต่อสู้ ศิลปะของมวยจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะหรือแบบของการต่อสู้ป้องกันตัว ปัจจุบันมีมวยอยู่ 2 ชนิด คือ มวยปล้ำและมวยชก มวยชก ยังแยกออกเป็น 2 แบบ คือ ชกด้วยหมัด บวกการต่อสู้ด้วยเท้า เข่า สอก ตามแบบของมวยไทย และชกด้วยหมัดอย่างเดียวกันเป็นที่นิยมกันทั่วไปเรียกว่า มวยสากลมวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่มีเอกลักษณ์แตกต่างจากมวยสากล กล่าวคือ นอกจากจะใช้หมัดชกคู่ต่อสู้แล้ว ยังสามารถใช้ข้อนิ้วเท้า เข่า สอก เพื่อต่อสู้ได้อีกด้วย ทั้งนี้การใช้หมัดชกอย่างมวยไทย นอกจากจะมีการชกตรง ชกชูด หรือชกอัปเปอร์คัตอย่างมวยสากลแล้ว มวยไทยยังมีหมัดเหวี่ยงกลับ ซึ่งใช้ข้อมือหรือหลังมือทุบตีคู่ต่อสู้ได้อย่างจะแจ้งหนักหน่วง รวมไปถึงการใช้เท้า เตะต่ำ เตะสูง เตะตรง และถีบ โดยสามารถใช้ได้ตั้งแต่ปลายเท้า ฝ่าเท้า หลังเท้า หรือแม้แต่สันเท้า ส่วนการใช้เข่า ก็ได้แก่การกระโดดตีเข่า ไปจนถึงการจับกอดคู่ต่อสู้แล้วคลุกวงในเพื่อตีเข่า นอกจากนี้กระบวนท่าตีสอก ของมวยไทยก็เต็มไปด้วยอันตรายอย่างยิ่ง อาทิเช่น สอกตี คือการกดปลายสอกลงโดยตรง สอกตัด คือการเหวี่ยงสอก ขนานกับพื้น สอกพุ่ง คือการพุ่งสอกตรงไปยังคู่ต่อสู้ หรือสอกกลับ ซึ่งก็คือการหมุนตัวกลับพร้อมกับตีสอกตามไปด้วย

การชกมวยไทยในสมัยโบราณ เป็นการต่อสู้กันแบบตัวต่อตัวอย่างจริงจัง จึงมีความตื่นตัวเร้าใจกว่ามวยไทยสมัยปัจจุบันมากมายนัก ทั้งนี้ นักมวยสมัยก่อนต้องใช้ด้ายดิบชุบแป้งให้แข็งเป็นเส้นโตขนาดดินสอดำพันมือตั้งแต่สันมือ ตลอดถึงข้อสอก และพันรัดเป็นปมทางด้านหลังของข้อนิ้วมือเป็นรูปก้นหอยที่เรียกว่า “คาดเชือก” ไม่มีการสวมนวมอย่างในปัจจุบัน ฉะนั้นการชกมวยในสมัยก่อนแม้เพียงถูกผิวหนังเพียงนิดเดียวก็อาจทำให้ผู้ที่ถูกชกถึงกับเลือดไหลซึมได้เลยทีเดียว อีกทั้งยังไม่มีข้อห้ามกำหนดที่เคร่งครัด รูปแบบก็ยังไม่รัดกุมเช่นในปัจจุบัน นักมวยทั้งสองฝ่ายจึงต้องต่อสู้กันด้วยความระมัดระวัง ต่อมาจึงได้แก้ไขปรับปรุงกติกาการแข่งขันให้พัฒนาขึ้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน (เวทีราชดำเนิน, 2548: 60)

การแข่งขันมวยไทยในปัจจุบัน นักมวยจะต้องสวมนวมหนักไม่น้อยกว่า 6 ออนซ์ต่อข้าง สวมกางเกงขาสั้นและสวมกระชับ หรือผู้ใดจะสวมสนับพื้น ปลอกรัดข้อเท้า ผูกเครื่องรางของขลัง ไว้ที่แขนท่อนบนก็ยอมได้ ในการแข่งขันจะมีผู้ตัดสินซึ่งขาดบนเวที 1 คน ผู้ตัดสินให้คะแนนข้างเวที 3 คน ผู้จับเวลา 1 คน และมีแพทย์สนามประจำเวทีอีก 1 คนในการแข่งขันครั้งหนึ่งจะมี

ทั้งหมด 5 ยก ยกละ 3 นาที และมีเวลาพักระหว่างยก 2 นาที จัดแบ่งตามรุ่น โดยยึดน้ำหนักตัวของนักมวยเป็นเกณฑ์เช่นเดียวกับมวยสากล ทว่านักมวยสามารถใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายได้โดยไม่จำกัด วารสารเวทีราชดำเนิน (2548: 61)

นอกจากนี้ ก่อนการแข่งขันนักมวยทั้งคู่จะต้องไหว้ครูและรำยรำ คือกราบสามครั้ง เพื่อรำลึกถึง บิดา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนขอให้คุณพระศรีรัตนตรัยหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองและขอให้ได้รับชัยชนะอย่างปลอดภัยแล้วจึงรำยรำไปรอบ ๆ เวที ทั้งนี้ นักมวยทุกคนจะสวมมงกุฎที่ศีรษะซึ่งทำด้วยด้ายดิบหลายเส้นรวมกัน แล้วพันหุ้มด้วยผ้าโตขนาดนิ้วมือ ทำเป็นบ่วงเพื่อสวมศีรษะ การสวมมงกุฎไว้ที่ศีรษะก่อนการแข่งขันนี้ถือเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีไทยแต่โบราณ และถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งครูอาจารย์ได้ทำพิธีปลุกเสกไว้เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ศิษย์ ฉะนั้นนักมวยจะสวมมงกุฎไว้ตลอดเวลาที่ทำการไหว้ครูและรำยรำ และจะถอดได้ก็ต่อเมื่อเริ่มการแข่งขัน ทั้งนี้ ในระหว่างการแข่งขันนักมวยทั้งคู่จะมีดนตรีบรรเลงประกอบตามทำนอง ของดนตรีไทยเป็นจังหวะช้า ๆ เครื่องดนตรีก็จะประกอบด้วยปี่ชวา กลองแขก และฉิ่ง เมื่อถอดมงกุฎแล้ว กรรมการผู้ชี้ขาด จะให้นักมวยทั้งสองจับมือกันเพื่อเป็นการแสดงถึงน้ำใจนักกีฬา พร้อมกันนั้นก็จะมีวงดนตรีสำคัญ ๆ อันเกี่ยวกับการแข่งขันให้นักมวยทั้งสองทราบ ครั้นเมื่อการต่อสู้ได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจังแล้ว ดนตรีก็จะบรรเลงในทำนองเร่งเร้าเพื่อให้นักมวย ทั้งสองรู้สึกฮึกเหิม อันการรำยรำและต่อสู้โดยมีดนตรีประกอบนั้น นอกจากจะถือว่าเป็นศิลปะแล้ว ยังเป็นประเพณีอันดีงาม ของไทยที่มีมาแต่โบราณกาล จนไม่อาจทิ้งไว้ให้สูญหายไปได้ วารสารเวทีราชดำเนิน (2548: 62)

มวยไทยสมัยกรุงสุโขทัย

สมัยสุโขทัย มวยไทยถือเป็นศาสตร์ชั้นสูงที่ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาของกษัตริย์ เพื่อฝึกให้กษัตริย์เป็นนักรบที่มีความกล้าหาญ มีสมรรถภาพร่างกายที่ดีเยี่ยม ดังความปรากฏตามพงศาวดารว่า พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ทรงส่งเจ้าชายร่วง โอรสองค์ที่สองไปฝึกมวยไทยที่สำนักสมอคอน แขวงเมืองลพบุรี หรือการที่พ่อขุนรามคำแหงทรงนิพนธ์ตำหรับพิชัยสงคราม โดยมีความข้อความบางตอนกล่าวถึงมวยไทย ควบคู่ไปกับการใช้อาวุธอย่างดาบ หอก มีด โล่ หรือธนูอีกด้วย

ตลอดระยะเวลา 140 ปี (พ.ศ. 1781 – 1921) ของสมัยกรุงศรีอยุธยา ศิลปินก็ได้ระบุไว้ อย่างชัดเจนว่า กรุงสุโขทัยทำสงครามกับประเทศอื่นรอบด้าน จึงต้องมีการฝึกทหารให้ชำนาญทั้งการรบด้วยอาวุธ อันได้แก่ ดาบ หอก โล่ ธนู รวมไปถึงการใช้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายช่วยในการรบระยะประชิดตัว เช่น หมัด เท้า เข่า สอก เตะ โขก ทุ่ม ทูป ทับ จับหัก ฯลฯ ซึ่งเป็นการต่อสู้ด้วย

ตัวถึงตัวโดยไม่ได้คำนึงถึงรูปแบบหรือวิธีการ ทั้งนี้ก็เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรบให้สูงขึ้น ชายหนุ่มในสมัยสุโขทัยจึงนิยมฝึกมวยไทยทุกคน สำนักที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น ได้แก่ สำนักสมอคอน โดยวิธีฝึกมวยไทยในสมัยกรุงสุโขทัย ครูมวยจะใช้กุศโลบายให้ศิษย์ฝ่าฟัน ตักน้ำ ต่ำข้าว ฯลฯ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงก่อนแล้วจึงจะเริ่มฝึกเตะกับดักกล้วย ซ้อมชกซ้อมปล้ำกับคู่ซ้อม และจบด้วยการว่ายน้ำเพื่อทำความสะอาดร่างกายและผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ทั้งนี้ก่อนนอนครูมวยจะอบรมศีลธรรมจรรยา และทบทวนท่ามวยต่างๆ ให้กับศิษย์

เขตร (2515: 7) ได้กล่าวถึงประวัติของกีฬามวยไทยในสมัยสุโขทัยไว้ว่า

...กีฬามวยไทยเกิดขึ้นมานานแต่ที่มีการบันทึกเป็นเรื่องราวที่ชัดเจนก็ในสมัยสมัย กรุงสุโขทัย พ.ศ. 1790 – 1893 ด้วยเหตุที่กรุงสุโขทัยถูกเพื่อนบ้านรุกรานอยู่เสมอ ทำให้ชาวกรุงสุโขทัยต้องฝึกฝนมวยไทย กระบี่กระบองและอาวุธต่างๆ เพื่อต่อสู้กับผู้รุกราน และพยายามปรับปรุงเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การรบสมัยนั้นใช้มีด หอกและดาบเป็นอาวุธ เป็นต้น....

จากการศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายไทย พบว่า จุดมุ่งหมายของการฝึกหัดมวยไทยก็ คือเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เป็นการแสดงศิลปะป้องกันตัว ซึ่งถือเป็นประเพณีที่ดั้งเดิมอย่างหนึ่ง จากหลักฐานอ้างอิงต่างๆ ดังกล่าว ทำให้ทราบว่า การฝึกหัดมวยไทยในสมัย กรุงสุโขทัยเป็นราชธานีนั้น มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 4 ประการ คือ

1. เพื่อการทหารและสู้รบกับข้าศึก
2. เพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตนเอง
3. เป็นศิลปะและศาสตร์แขนงหนึ่งขององค์พระมหากษัตริย์
4. เป็นประเพณีอันดีงามที่สืบทอดต่อกันมา

นาค (2513: 12) ได้กล่าวเสริมเพิ่มเติมไว้ว่า

...การฝึกหัดมวยไทยสมัยกรุงสุโขทัยนักมวยจะต้องไปอยู่บ้านครูมวยเพื่อปรนนิบัติ และรับใช้ครูมวยจนครูมวยแน่ใจว่าเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์สุจริตมีความมานะพยายาม และมีความ ศรัทธาในตัวครู จึงอนุญาตให้ทำพิธีขึ้นครูมวย ซึ่งบางท้องถิ่นเรียกว่า “พิธียกครู” หมายถึง พิธี ขอมรับซึ่งกันและกันระหว่างศิษย์กับครู ครูขอมรับนักมวยให้ เป็นลูกศิษย์ และศิษย์ขอมรับ ครูมวยให้เป็น ครูผู้ประสิทธิ์ประสาท ศิลปะมวยไทยให้โดยยินยอม ปฏิบัติตามระเบียบ ของครูมวยทุกประการ...

จากการศึกษาหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทยในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานีนั้นปรากฏว่าไม่มีหลักฐานใด ๆ ที่บ่งชี้ให้เห็นถึงรูปแบบของการต่อสู้ในกีฬามวยไทย ในสมัยนั้น การจัดการแข่งขันมวยไทย ในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานีนั้น นิยมจัดกันในงาน เทศกาล หรืองานเฉลิมฉลองต่าง ๆ ตลอดจนงานพิธีสำคัญ เช่น งานถือน้ำ พิพัฒน์สัตยา ซึ่งในการจัดการแข่งขันไม่มีการเก็บภาษีอากรแต่อย่างใด

มวยไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา

ประวัติศาสตร์ 417 ปี ของกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ. 1893 – 2310) ประเทศไทยก็ยังคงมีศึกสงครามกับประเทศใกล้เคียงมิได้ขาด ชายหนุ่มในสมัยกรุงศรีอยุธยา จึงต้องฝึกฝนทั้งการต่อสู้ด้วยอาวุธและมือเปล่า โดยเริ่มจากภายในวังก่อนแล้วจึงแพร่หลายไปถึงสามัญชน

สำนักดาบพุทธไสยวรรคถือเป็นสำนักดาบที่มีชื่อเสียงยิ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยา ในการฝึกจะใช้อาวุธจำลองคือ ดาบหวาย ที่เรียกว่า กระบี่กระบอง พร้อมทั้งฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่าที่เรียกว่า มวยไทย ควบคู่กันไปด้วย ในสมัยนี้วัดก็ยังคงเป็นสถานที่สำคัญ ซึ่งประสิทธิ์ประสาทวิชาการศึกษาต่อสู้ต่าง ๆ นานาให้กับบรรดาชาวไทยทั้งวิชาสามัญและวิชาปฏิบัติในเชิงอาวุธ ควบคู่กันไปกับมวยไทย

สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2147 – 2233) ยุคนี้บ้านเมืองสงบร่มเย็นและเจริญรุ่งเรือง พระองค์จึงทรงให้การสนับสนุนการกีฬาอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมวยไทย ซึ่งนิยมกันจนกลายเป็นอาชีพ และมีค่ายมวยต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย มวยไทยสมัยนี้ชกกันบนลานดิน โดยใช้เชือกเส้นเดียวกันบริเวณเป็นที่เหลี่ยมจัตุรัส นักมวยจะใช้ด้ายดิบชุบแป้งหรือน้ำมันดินจนแข็งพื้นมือ เรียกว่า มวยคาดเชือก นิยมสวมมงคลไว้ที่ศีรษะ และผูกประเจียดไว้ที่ต้นแขนตลอดการแข่งขัน การเปรียบคู่ชกยึดเอาความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ไม่คำนึงถึงขนาดรูปร่างหรืออายุโดยมีกติกาง่าย ๆ ว่าชกจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จะยอมแพ้ ทั้งนี้ในงานเทศกาลต่าง ๆ จะต้องมีการแข่งขันมวยไทยด้วยเสมอ ถึงได้ว่าการแข่งขันมวยไทยเป็นมหรสพที่สำคัญ มหรสพหนึ่งในงานเทศกาลเลยก็ว่าได้

สมัยสมเด็จพระเจ้าเสือ (พ.ศ. 2240 – 2252) พระเจ้าเสือหรือขุนหลวงสุรศักดิ์ทรงโปรดการชกมวยไทยยิ่ง ครั้งหนึ่งพระองค์ได้เสด็จไปที่ตำบลหาดกรวดพร้อมด้วยมหาดเล็กอีก 4 คน โดยแต่งกายอย่างสามัญชนเสด็จเที่ยวงานมหรสพ แล้วพระองค์ก็ได้ทรงสมัครเพื่อขอเปรียบมวยกับนักมวย

ฝีมือดีโดยไม่เกี่ยงว่าจะเป็นใคร ทางสนามจึงได้จัดให้พระองค์ชกกับนักมวยฝีมือดีเท่าที่มีอยู่จาก สำนักมวยเมืองวิเศษชัยชาญ ซึ่งได้แก่นายกลางหมัดตาย นายใหญ่หมัดเหล็ก และนายเล็กหมัดหนัก เพื่อให้เปรียบมวยกับพระเจ้าเสือ ซึ่งพระองค์ก็ทรงชกชนะทั้งสามคน นอกจากนี้พระองค์ยังทรงฝึกฝนให้เจ้าฟ้าเพชร และเจ้าฟ้าพรพระราชโอรสมีความสามารถในด้านมวยไทย กระบี่กระบอง และมวยปล้ำอีกด้วย

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น พระมหากษัตริย์จะทรงโปรดให้มีการคัดเลือกเอาชายฉกรรจ์ ที่มีฝีมือในการชกมวยไทยมาต่อสู้กันหน้าพระที่นั่ง แล้วคัดเลือกผู้มีฝีมือเลิศไว้เป็นทหารคนสนิท และทหารรักษาพระองค์ เรียกว่านายเลือกเพื่อสังกัดกรมมวยหลวง ซึ่งนายทหารเหล่านี้จะมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยภายในพระราชวังหรือตามเสด็จในงานต่าง ๆ ทั้งยังเป็นครูฝึกมวยไทยให้แก่พระราชโอรสและทหารอีกด้วย ส่วนในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ภายหลังจากเสียกรุงศรีอยุธยา ครั้งที่สอง (พ.ศ. 2310) ประเทศไทยมีนักมวยที่มีชื่อเสียงก้องโลกท่านหนึ่ง คือ นายขนมต้ม

นายขนมต้ม เป็นคนไทยที่ถูกกวาดต้อนไปยังพม่าเมื่อครั้งเสียกรุงฯ ครั้งที่สอง แต่ต่อมา ในวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2317 พระเจ้ากรุงอังวะ กษัตริย์พม่าทรงโปรดให้จัดงานพระราชพิธีสมโภชมหาเจดีย์ ณ เมืองย่างกุ้ง และตราให้จัดหานักมวยไทยฝีมือดีมาเปรียบกับนักมวยพม่าเพื่อชกกันหน้าพระที่นั่ง ซึ่งครั้งนี้ นายขนมต้มชก ชนะนักมวยพม่าถึง 10 คนรวด โดยไม่มีการพักเลย จนพระเจ้ากรุงอังวะถึงกับตรัสชมเชยว่า คนไทยแม้จะไม่มีอาวุธ มีเพียงมือเปล่า 2 ข้างก็ยังมีพิษสงรอบตัว การชกมวยในครั้งนี้ถือเป็นการเผยแพร่ศิลปะมวยไทยในต่างแดนเป็นครั้งแรก ทั้งยังเป็น การประกาศศักดิ์านุภาพของมวยไทยให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชาวโลก ดังนั้นนายขนมต้มจึงได้รับขนานนามว่า บิดาแห่งมวยไทย และในวันที่ 17 มีนาคม ก็ถือว่าเป็นวันมวยไทยอีกด้วย

ลือชา (2531: 4) ได้กล่าวถึง ประวัติของกีฬามวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา ไว้ว่า

...ในสมัยกรุงศรีอยุธยาก็พามวยไทยได้รับความนิยมและแพร่หลายในหมู่ข้าราชการและราษฎรทั่วไป จนถึงกระทั่งสมัยพระมหากษัตริย์ได้ตั้งกรมนักมวยขึ้นมา คนไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาก็ยังมีจุดมุ่งหมายในการฝึกหัดศิลปะมวยไทยเหมือนกับกรุงสุโขทัย แต่จะเน้นหนักไปในเรื่องของการทหาร เพื่อป้องกันประเทศชาติ มากขึ้นรวมทั้งการรักษา ความสงบ ภายในและการถวายอารักแด่องค์พระมหากษัตริย์อีกด้วย ศิลปะมวยไทยใน สมัยกรุงศรีอยุธยา นี้ นับเป็นยุคของความเจริญรุ่งเรืองของมวยไทยสมัยหนึ่งทีเดียว เพราะมีการฝึกหัดกันอย่างมากมาย แม้องค์พระมหากษัตริย์ เช่น ขุนหลวงสรศักดิ์ (พระเจ้าเสือ) ก็ทรง

โปรดศิลปะมวยไทย มากถึงขนาดปลอมพระองค์ไปชกตามงานวัดหัวเมืองต่าง ๆ และในพระราชวังก็ทรง โปรดให้มีการคัดเลือกนักมวยที่มีฝีมือดี มาเป็นทหารคอยอารักขาให้อยู่ “กองทนายเลือก” จะเห็นได้ว่าการฝึกหัดมวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา นั้นมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อการทหารรักษาความสงบภายในของบ้านเมืองและป้องกันประเทศยามที่ศัตรูมารุกราน และถวายความอารักขา แต่พระมหากษัตริย์ ตลอดจนเพื่อเข้ารับราชการทหาร และเป็นศิลปะป้องกันตัวของลูกผู้ชาย สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราชระหว่าง พ.ศ. 2113-2148 เป็นกษัตริย์ที่ทรงเข้มแข็งมากเป็นนักรบ นักกีฬาที่มีความสามารถมากในการต่อสู้รบรบหลังช้าง หลังม้า ง้าว ศาสตราอาวุธต่าง ๆ และพระแสงปืน อีกทั้งพระองค์ทรงโปรดกีฬาชนไก่มากในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ระหว่าง พ.ศ. 2199-2231 บ้านเมืองความสงบร่มเย็นทำให้การกีฬาได้รับการส่งเสริมมาก กีฬาที่นิยมกันในสมัยนั้นคือ การแข่งเรือ ชกมวยไทย เล่นตะกร้อ ค่ดองช้าง และการฝึกทหาร ซึ่งกีฬาเหล่านี้ได้ตกทอดมาจนถึงปัจจุบัน...เพศ

ลือชา (2531: 5) ได้กล่าวถึงประวัติมวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาต่อไปว่า

...จากการศึกษาเรื่องของพระเจ้าเสือ และนายขนมต้มที่เกี่ยวข้องกับมวยไทยสมัย กรุงศรีอยุธยา นั้นรูปแบบการชกเป็นไปแบบชกจนกว่าจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ชนะหรือ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ยอมแพ้ไปไม่มีกำหนดชก ไม่มีกรรมการให้คะแนน ถ้าเหนื่อยก็หยุดพักได้ไม่มีเวทีมวย ไม่มีเชือกกั้น เป็นสังเวียนและการชกโดยการคาดเชือก เริ่มมีหลักฐานปรากฏในสมัย กรุงศรีอยุธยา นี้เองการแข่งขันศิลปะมวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา นี้ นิยมจัดแข่งขันกันตามสนาม ชั่วคราว ตามงานวัดระเบียบ การแข่งขันก็ยังไม่แน่นอน จากการศึกษารื่องพระเจ้าเสือ และนายขนมต้มยอดมวยไทยผู้ปราบพม่าได้ถึง 9-10 คน เมื่อวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2313 การแข่งขันศิลปะมวยไทยสมัยนั้นยังไม่มีการกรรมการให้คะแนน ไม่มีกำหนดชกถ้าเหนื่อย ก็หยุดพักชกกัน จนกว่าจะมีผู้แพ้หรือชนะกันโดยเด็ดขาด สนามอยู่บนดินไม่มีเชือกสังเวียน การเปรียบคู่ชกนั้นถือเอา ความสมัครใจเป็นสำคัญ อายุ ส่วนสูงหรือน้ำหนักไม่มีความสำคัญนัก ส่วนเงินรางวัล ก็มีการมอบให้นักมวยกันแล้ว ดังเช่นเมื่อครั้งสมเด็จพระเจ้าเสือปลอมพระองค์ ไปชกมวยที่เมืองวิเศษไชยชาญสำหรับนักมวยฝีมือดีเลิศในสมัยนั้น จะได้รับคัดเลือกให้เป็น ทหารรักษาพระองค์อยู่ในกรมมวยหลวงด้วย จะเห็นได้ว่าการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทย ในสมัยกรุงศรีอยุธยา นี้ ไม่ได้มีการจัดการแข่งขันเป็นประจำหรือกำหนดวัน เวลา สถานที่ไว้แน่นอน แต่จะจัดการแข่งขันตามโอกาสที่เหมาะสม...

มวยไทยในสมัยกรุงธนบุรี

ตลอดระยะเวลา 14 ปีของกรุงธนบุรี (พ.ศ. 2310 – 2324) บ้านเมืองซึ่งอยู่ในช่วงฟื้นฟู หลังจากพระเจ้าตากสินกอบกู้อิสรภาพคืนมาได้ การฝึกมวยไทยในสมัยนี้จึงฝึกเพื่อราชการทหาร และสงครามอย่างแท้จริง การจัดชกมวยในสมัยกรุงธนบุรีนิยมนำนักมวยต่างถิ่นหรือศิษย์ต่างครุมา ชกกัน โดยไม่มีกฎกติกาการแข่งขันอย่างเป็นทางการและไม่มีกำหนดคะแนนชกกันจนกว่าอีกฝ่าย จะยอมแพ้ บนสังเวียนซึ่งเป็นลานดินบริเวณวัด กาดมงคลและนิยมผูกประเจียดเช่นเดิม ยุคนี้ก็มี นักมวยฝีมือดีอยู่มากมาย อาทิเช่น นายเมฆบ้านท่าเสา นายเที่ยงบ้านเก่ง นายห้าวแขวงเมืองตาก นายนิลทุ่งยั้ง นายถึกศิษย์ครูนิล ฯลฯ ส่วนนักมวยไทยที่เป็นทนายเลือกของพระเจ้าตากสิน ได้แก่ หลวงพรหมเสนา หลวงราชเสนาหา ขุนอภัยภักดี รวมถึงนายทองดีฟันขาว หรือพระยาพิชัยดาบหัก ด้วย

พระยาพิชัยดาบหัก เป็นชาวเมืองพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ ฝึกฝนมวยไทยจนสำนักครูเที่ยง และใช้วิชาชกมวยหาเลี้ยงตัวเองมาได้จนถึงอายุ 16 ปี แล้วจึงหันมาฝึกดาบ ภายหลังได้หนีภัยจากคนจีน ด้วยฝีมือเป็นเลิศทั้งในทางมวยและเชิงดาบทำให้เป็นที่ปรากฏแก่สายตาของพระยาตาก จึงได้ฝากตัวรับราชการ โดยมีบรรดาศักดิ์เป็นหลวงพิชัยอาสา เมื่อพระเจ้าตากสินสถาปนากรุงธนบุรี เป็นราชธานี ก็ได้มอบหมายให้พระยาพิชัยกลับไปครองเมืองพิชัย อันเป็นบ้านเดิมของตนเอง กระทั่งในปี พ.ศ. 2314 พม่าได้ยกทัพมาตีเมืองเชียงใหม่แล้วเลยมาถึงเมืองพิชัย พระยาพิชัยได้นำ ทหารออกประจัญกับข้าศึกถึงขั้นตะลุมบอนจนดาบทั้งสองข้างหักสะบั้น จึงได้ขนานนามว่าพระยา พิชัยดาบหัก นับแต่นั้นเป็นต้นมา

การฝึกหัดมวยไทยสมัยกรุงธนบุรี ต้องฝึกหัดด้วยความยากลำบากเป็นเวลานานหลายปี สำนักฝึกหัดมวยไทยในกรุงธนบุรีมีลักษณะคล้าย ๆ กับในกรุงศรีอยุธยา คือมีสำนักมวยใน พระราชวัง สำหรับฝึกหัดมวยไทยให้ทหารและขุนนางและมีสำนักมวยตามหมู่บ้านต่าง ๆ ทั่วไป การฝึกหัดก็นิยมฝึกกันบริเวณวัด เพราะมีบริเวณกว้างขวางเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการฝึกหัดมวย ไทยและอีกประการหนึ่งคนที่ฝีมือ ไม่ว่าจะเป็นนักรบหรือนักมวยจะใช้ชีวิตในบ้นปลายออกบวช เป็นพระอยู่ที่วัด ลูกศิษย์เมื่อได้ข่าวว่ามีฝีมือดีก็ตามไปขอฝึกหัดมวยไทยด้วย (โพธิ์สวัสดิ์, 2522: 50)

มงคล (2532: 9) ได้กล่าวถึงรูปแบบการต่อสู้ในสมัยกรุงธนบุรีไว้ว่า

...รูปแบบของการต่อสู้ในสมัยกรุงธนบุรีนี้ ปรากฏมีการใช้อาวุธมวยไทยอย่างครบครัน เช่น การใช้หมัด การใช้ศอก การใช้เข่า การใช้ลูกถีและการเตะซึ่งจากการศึกษาประวัติ การชกมวยของ นายทองดี ฟินขาว (เจ้าพระยาพิชัยดาบหัก) พบว่า มีการต่อยหมัดนำหมัดตาม (ในปัจจุบันเรียกว่าหมัดหนึ่ง-สอง) และการชกหมัดเข้าเป้าหมายสำคัญคือการชกเข้าเป้าตาของกลุ่มแล้วใช้ศอกฟันจามเข้าที่ศีรษะ การเตะก็มีทั้งการเตะตักกลางลำตัว การเตะสูงเข้าหมายก้านคอ หรือ ทัดดอกไม้และการเตะเฉียงด้วยเท้าซ้ายเท้าขวา หรือการใช้ชั้นเชิง การกระโดดข้ามศีรษะในขณะที่ลอยตัวอยู่ที่ใช้เท้าถีบท้ายทอยแล้วกระโดดลงมาข้างหลัง คู่ต่อสู้ พร้อมกับหันหลังมาเตะก้านคอคู่ต่อสู้ ส่วนการป้องกันตัวเมื่อเป็นฝ่ายรับ ก็เช่น การถอยปิดหมัด ปิดเท้า จับขาคู่ต่อสู้แล้วกระชากเข้ามาหาลำตัวพร้อมกับกระทุ้งเข้าเข้าท้อง มีการกระโดด เขยิบชายพก (ซึ่งน่าจะเป็นลูกถีบในปัจจุบัน) การทุ่ม และการจับหัก...

มวยไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ประเทศไทยยังคงมีสงครามกับประเทศข้างเคียงอยู่เสมอจึงมีการฝึกซ้อมเพลงอาวุธและศิลปะป้องกันตัวต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความพร้อมทางด้านร่างกายโดยให้มีความแข็งแรงอดทน และทางด้านจิตใจให้มีความกล้าหาญ รักใคร่สามัคคี เป็นการเตรียมพร้อมในการป้องกันประเทศ ส่วนชายไทยทุกคนก็ต้องฝึกซ้อมกำลังกายอยู่เสมอ เพื่อเข้ารับราชการทหาร เมื่อยามว่างจากการสงครามก็มีการละเล่นต่าง ๆ และการแสดงหรือการแข่งขันในเชิงศิลปะป้องกันตัวอยู่เสมอ เช่น กระบี่กระบอง ดาบ มวยไทย เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมร่างกาย และความสามารถในเชิงการต่อสู้ รวมทั้งความสนุกสนานบันเทิงใจอีกด้วย การฝึกซ้อมการใช้อาวุธต่าง ๆ มักทำจากหวาย เพื่อป้องกันอุบัติเหตุสำหรับประชาชนทั่วไปกีฬาที่นิยมเล่นกันมานานแล้วนอกจากมวยไทย ได้แก่ ตะกร้อ ไม้หั้ง ไม้จำ การเล่นว่าว การแข่งเรือ เป็นต้น

นอกจากนั้นการดำเนินชีวิตของประชาชน ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมและการศาสนา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการทำสงคราม ทำให้ต้องมีการเกณฑ์ชายฉกรรจ์ รับราชการไพร่ 4 เดือน คือรับราชการ 4 เดือน ได้พัก 2 เดือน ส่วนในสมัยรัชกาลที่ 2 บ้านเมืองสงบลงไม่ค่อยมีสงครามบ่อยนัก กำหนดให้ชายฉกรรจ์รับราชการไพร่เหลือเพียง 3 เดือน คือรับราชการ 3 เดือน พัก 1 เดือน สลับกันไปไพร่บางคนที่ยังไม่ยอมรับราชการต้องหาคนมารับราชการแทน ถ้าไม่มีคนแทนต้องหาเงินมาจ้างคนทำแทนเรียกว่า “เงินค่าราชการ”

การรับราชการทหารจะรับราชการจนอายุครบ 70 ปี จึงปลดออกจากราชการ เรียกว่า ปลดชราเนื่องจากมีสงครามอยู่เสมอนี้เอง จึงจำเป็นจะต้องมีทหารประจำการและนอกประจำการที่ เรียกว่า ไพร่ส่วย ไพร่หลวง และไพร่สมกำลัง

ตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์มาจนประเทศพม่าเสียอิสรภาพ ตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ เมื่อปีระกา พ.ศ. 2448 รวม 103 ปี ไทยได้ทำสงครามกับพม่า 10 ครั้ง เป็นสงครามฝ่ายพม่าบุกกรุง 5 ครั้ง ฝ่ายไทยบุกกรุง 5 ครั้ง

ในระยะต้นรัชกาลสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระมหากษัตริย์ไทยทรงโปรดปราน การกีฬา มาก เช่น ฟันดาบ กระบี่กระบอง มวยไทย เช่น สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดให้พระเจ้า ลูกยาเธอหลายพระองค์ หัดกระบี่กระบอง ส่วนประชาชนก็นิยมกีฬาประเภทนี้มากเช่นเดียวกัน โดยมีที่ฝึกหัดตามบ้านเรือนและตามสำนักต่าง ๆ (ถนอมวงศ์, 2538: 5)

ถนอมวงศ์ (2538: 6-7) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงกีฬามวยไทยในสมัย กรุงรัตนโกสินทร์ ไว้ว่า

...ในระยะต้นรัชกาลสมัยกรุงรัตนโกสินทร์พระมหากษัตริย์ไทยทรงโปรดปราน การกีฬา มาก เช่น ฟันดาบ กระบี่กระบอง มวยไทย เช่น สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดให้พระเจ้าลูกยาเธอหลายพระองค์ หัดกระบี่กระบอง ส่วนประชาชนก็นิยม กีฬา ประเภทนี้มากเช่นเดียวกัน โดยมีที่ฝึกหัดตามบ้านเรือนและตามสำนักต่าง ๆ การฝึกหัด มวยไทย ในสมัยรัชกาลที่ 1 จนถึงรัชกาลที่ 4 พ.ศ. 2325-2411 มีวิธีการฝึกคล้ายกับสมัย กรุงศรีอยุธยา และสมัยกรุงธนบุรี คือ ฝึกโดยอาศัยสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ และการดำรงชีวิต ประจำวันเป็นเครื่องช่วย เช่น การผ่าฟืน ต่ำข้าว ตักน้ำ แยก หาม คอน หาว วังขึ้นภูเขา ว่ายน้ำ ปีนต้นไม้ตลอดจนการปรนนิบัติครูผู้ฝึกสอนให้เกิดความรักใคร่ และความ ไว้วางใจที่จะถ่ายทอด ความรู้ด้านศิลปะมวยไทยให้วิธีการฝึกหัดเบื้องต้นเริ่มจากสิ่งง่าย ๆ ไปหาสิ่งที่ยาก เช่น การจรดมวย (การตั้งท่า) การกำหมัด การเคลื่อนเท้า การโยกลำตัว การ ใช้สายตา หลังจากนั้น ก็จะสอนวิธีออกอาวุธแต่ละอย่าง ไม่ว่าจะป็นหมัด เท้า เข่า สอก เมื่อนักมวยมีความชำนาญในการใช้อาวุธแต่ละอย่างแล้ว ก็สอนวิธีการใช้อาวุธผสมผสาน กันไป เช่น ถีบซ้าย ต่อยซ้าย ตามด้วยเตะขวา ฟัน สอกขวาและรวบคอดีเข้าเป็นต้น เมื่อฝึก การใช้อาวุธผสมผสาน จนคล่องตัวแล้วก็จะสอนไม้ตาย ซึ่งเป็นเคล็ดลับพิเศษของกรมมวย ในแต่ละสำนักหรือแต่ละค่ายมวย ที่จะมีไว้พิชิตคู่ต่อสู้ ในสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 6 การพลศึกษาในเมืองไทยเริ่มได้รับความสนใจและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไปมากขึ้น

ดังนั้นการฝึกหัดมวยไทย ในสมัยนี้ จึงดูเป็นระเบียบและมีขั้นตอนมากขึ้นอีกทั้งยังได้รับความสนใจจากผู้มี การศึกษาที่ ได้นำวิธีการฝึก และอุปกรณ์การฝึกจากต่างประเทศมาใช้ ผสมผสานในการฝึกแบบเดิมของไทย เช่น มีการกำหนดระยะเวลาในการฝึกที่แน่นอนมี อุปกรณ์การซ้อมที่ทันสมัย อาศัยวิทยาศาสตร์ทางการกีฬาเข้ามาช่วย...

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ถึงรัชกาลที่ 6 การพลศึกษาของไทยได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ มากขึ้น ทำให้การใช้กติกาในการแข่งขันมวยสากลเข้ามาผสมผสานกับกติกามวยไทย จึงทำให้ รูปแบบของการต่อสู้เปลี่ยนไปบ้าง เพราะมีการให้คะแนนมีการกำหนดยก มีการตัดสินแพ้ชนะ ด้วยกติกาต่าง ๆ การต่อสู้จึงต้องอาศัยกติกาการแข่งขันเป็นหลักเพื่อชัยชนะ และในสมัยนี้เริ่มมี ผู้เขียนตำราแม่ไม้มวยไทยไว้เป็นหลักฐานให้ได้ปฏิบัติกัน คือตำรา แม่ไม้มวยไทยของ ครูภูมิเส็ง ทวีสิทธิ์ และคณะครูมวยที่สอนอยู่สามัคยาจารย์สมาคม ตั้งแต่ สมัยรัชกาลที่ 7 จนถึงปัจจุบัน วิธีการ ฝึกหัดมวยไทยได้รับการพัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ จนทันสมัยทัดเทียมกับการฝึกการต่อสู้เชิงมวยใน รูปต่าง ๆ ของต่างประเทศ เช่น อุปกรณ์ และสถานที่ฝึกทันสมัย สะดวกสบาย ควบคุมดูแลเป็นไป อย่างเข้มงวดกวดขัน และวิทยาศาสตร์ การกีฬาเข้ามามีบทบาทเกี่ยวข้องกับวิธีการฝึกหัดมวยมากขึ้น แม่ไม้มวยไทยที่ใช้ในการต่อสู้ ก็ไม่ปรากฏชัดเจน เนื่องจากครูมวยในสมัยนี้ไม่นิยมเขียนตำราไว้ แต่อาศัยการฝึกสอน แล้วก็จดจำกันด้วยการท่องบ่นเป็นบทกลอน และปฏิบัติให้เกิดทักษะในแบบ สืบทอดกันมาเรื่อย ๆ ระหว่าง พ.ศ. 2468-2489 ซึ่งเป็นรัชกาลที่ 7 ถึงรัชกาลที่ 8 รูปแบบของการ ต่อสู้ของนักมวย แต่ละค่ายเน้นการออกอาวุธครบครันทั้งหมด เท้า เข่า ศอก โดยมีหลักการของการ ต่อสู้ที่เป็น ระบบรูปแบบ และหลักวิทยาศาสตร์มากขึ้น

ต่อมาในสมัยปัจจุบันหลังจากจัดตั้งสนามมวยเวทีราชดำเนินเมื่อปี พ.ศ. 2488 จัดตั้ง สนาม มวยเวทีลุมพินี เมื่อปี พ.ศ. 2496 และสนามมวยเวทีลุมพินี 7 ในปี พ.ศ. 2510 แล้วนั้น รูปแบบของการ ต่อสู้ก็ยังเป็นไปในแบบเดิมคือมีทั้งใช้แม่ไม้มวยไทยและการออกอาวุธอย่าง ครบครัน หรือบางค่าย ก็เน้นการออกอาวุธรุนแรงเป็นบางชนิด เช่น ออกอาวุธหมัด อาวุธศอก อาวุธเข่า อาวุธเตะ อย่างใด อย่างหนึ่งโดยเฉพาะในปัจจุบันรูปแบบของการต่อสู้กลับเปลี่ยนไป อย่างน่าเป็นห่วงว่า ศิลปะแม่ไม้มวยไทยจะสูญหายไปเสียแล้วเพราะนักมวย ที่ขึ้นมาทำการต่อสู้ มีสิ่งมุ่งหวังเพียงอย่างเดียว คือการ ได้รับชัยชนะและอีกประการหนึ่ง ผู้ชมซึ่งปัจจุบัน ส่วนใหญ่จะเป็น นักพนันเสียมากกว่า มีส่วนทำ ให้รูปแบบของการต่อสู้เปลี่ยนแปลงไป เช่น นักมวยทำการต่อสู้กันมาตลอด 4 ยก ยกสุดท้าย ฝ่าย ใดออกอาวุธได้ชัดเจนก็จะไม่พยายาม เข้า เต็มหนียืนคอยคุมมวยอย่างเดียว ซึ่งมีบางครั้งนักมวย ทั้งคู่ไม่ออกอาวุธเลยเกือบ 2 นาที โดยคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายชนะพียงเองก็ให้สัญญาณไม่ต้องเข้า การชกจึงไม่สนุก เหมือนในอดีตที่ผ่านมา หลักเกณฑ์ในการจัดการแข่งขันตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1

ถึงรัชกาลที่ 5 เป็นหลักเกณฑ์การแข่งขันที่ไม่แน่นอนและหาหลักฐานมาอ้างอิงได้ยาก แต่ทว่าตั้งแต่รัชกาลที่ 6 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน วงการกีฬามวยไทยได้รับความนิยมนิยมชมชอบเป็นอย่างมาก ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ....

ความหมายความสำคัญและประโยชน์ของกีฬามวยไทย

กีฬา หมายถึง กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินเพื่อเป็นการบำรุง หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต ราชบัณฑิตสถาน (2525: 101)

มวยไทย หมายถึง กีฬาชกมวยบนเวทีที่มีกติกาขอมให้คู่ชกใช้เท้าศอก และเข่าได้ ราชบัณฑิตสถาน (2525: 101)

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2541: 15) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กีฬามวย หมายถึง การแข่งขันชกมวย ตามกติกาของศิลปะมวยไทยหรือกีฬามวยสากล

จรรยา (2530: 5) ได้กล่าวถึง กีฬามวยไทยไว้ว่า

...มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในเชิงกีฬาและการต่อสู้จริงๆ ศิลปะประเภทนี้มีมาตั้งแต่โบราณกาลบรรพบุรุษของชาติไทยได้ฝึกฝนอบรมสั่งสอนลูกบุตรไว้เพื่อป้องกันตัวและชาติ บรรดาชายฉกรรจ์ของไทยได้รับการฝึกฝน วิชามวยไทยแทบทุกคน นักรบผู้กระเดื่องนามทุกคนต้องได้รับ การฝึกฝนอบรม ศิลปะประเภทนี้ อย่างจัดเจนทั้งสิ้นเพราะการใช้อาวุธรบในสมัยโบราณเช่น กระบี่ กระบอง พลอง ดาบ ง้าว ทวน ฯลฯ ถ้ามีความรู้วิชามวยไทยประกอบด้วยจะทำให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยามที่เข้าต่อสู้ติดพันประชิดตัว จะได้อาศัยอวัยวะบางส่วนเข้าช่วย เช่น เข่า ศอก เท้าและหมัดเป็นต้น แต่เดิมศิลปะมวยไทยที่มีชั้นเชิงสูงมักจะฝึกสอนในระดับเจ้านาย ชั้นผู้ใหญ่หรือเฉพาะพระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้นต่อมาจึงได้แพร่หลายถึง สามัญชนซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิชาการจากบรรดาอาจารย์ ซึ่งเดิมเป็นยอดขุนพล หรือ ยอดนักรบมาแล้ว วิชาการจึงได้แพร่หลายและคงอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้...

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540: 1) ได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะมวยไทยไว้ว่า

...ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของชนชาติไทยที่มีมาเป็นเวลาหลายศตวรรษเป็นการต่อสู้ที่ใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายแทนอาวุธชนิดอื่น ได้แก่ มือ ๒, เท้า ๒, เข่า ๒, ศอก ๒, และศีรษะ ซึ่งรวม เรียกว่า “นวอาวุธ” โดยคิดหาวิถีในการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ผสมกลมกลืนกันจนมี ประสิทธิภาพสูงสุดในการต่อสู้ป้องกันตัว...

ศิริ (2540: 2) ได้กล่าวถึงมวยไทยที่ได้รับความสนใจในต่างประเทศไว้ว่า

...ในปัจจุบันมวยไทยสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในเชิงกีฬาและการต่อสู้จริงๆ กีฬามวย ทั้งมวยไทยอาชีพและมวยไทยสมัครเล่นกำลังเป็นที่นิยมแพร่หลายโดยทั่วไป ในอนาคต ก็ยังมีแนวโน้มที่จะยังเป็นกีฬาอดนิยมนตลอดไป เนื่องจากกีฬา “มวยไทย” กำลังเป็นที่ ได้รับความนิยมนอย่างสูง ทั้งจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีเยาวชนของประเทศ ที่มีความสนใจและมีความสามารถในกีฬาประเภทนี้เป็นจำนวนมากมีชาวต่างประเทศเดินทางมาศึกษาศิลปะมวยไทยในประเทศไทยอย่างคึกคักมีการตั้งค่ายมวยไทยเปิดโรงยิมสอนมวยไทยในต่างประเทศเป็นจำนวนมากบางประเทศมีค่ายมวยไทยนับสิบ ๆ ค่าย เช่น ในประเทศ เนเธอร์แลนด์ ฮอลแลนด์ สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน สวีเดน เดนมาร์ก เบลเยียม ฟินแลนด์ แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แคนาดา จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และฮ่องกง ฯลฯ ซึ่งนับวัน จะเป็นที่ยอมรับของชาวโลกมากขึ้นชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวต้องมาดูมวยไทย หลายชาติไม่ว่า จะเป็นทวีปเอเชีย ยุโรป หรืออเมริกา ต่างตื่นตัวกันเต็มที่มีการจัดรายการแข่งขันระหว่างชาติ ทั้งมีการชกในประเทศไทยและจัดชกในต่างประเทศ บางประเทศมีการจัดแข่งขันทุกเดือน แลบบางครั้งยังมีการถ่ายทอดสดข้ามทวีปมายังเมืองไทย ซึ่งเป็นต้นตำรับของกีฬามวยไทย...

โพธิ์สวัสดิ์ (2532: 313 – 314) ได้กล่าวถึงแม่ไม้มวยไทยไว้ว่า

...แม่ไม้มวยไทย ที่สำคัญโบราณจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิได้จัดแบ่งไว้เป็น 15 แม่คือสลับฟันปลา ปักยาแหวกรัง ชาวซัดหอก อิเหนาแทงกริช ยอดเขาพระสุเมรุ ตาเถรคำพิก มอญยันหลัก ปักลูกทอย จระเข้ฟาดหาง หักงวงไอยรา นาคาบิดหาง วิรุณหกกลับ ดับชวลา ขุนยักษ์จับลิง และ หักคอเอราวัณ ส่วนลูกไม้มวยไทยเป็นท่าของการใช้อาวุธมวยไทยที่แตกย่อยออกไปจาก แม่ไม้มวยไทย มีลักษณะละเอียดอ่อนมากมายหลายอย่าง ซึ่งผู้ฝึกต้องผ่านการฝึกแม่ไม้มวยไทยก่อนจึงจะฝึกลูกไม้มวยไทยได้ดี แบ่งเป็น 15 แม่ ดังนี้ เอราวัณเสขงา บาทาลูกพิกตร์ ขุนยักษ์พานาง พระรามน้ำวศร ไกรสรข้ามห้วย

กวางเหลียวหลัง หิรัญม้วนแผ่นดิน นาคามุดบาดาล หนุมานถวายเป็น ญวนทอดแห
 ทะแย้คำเสา หงส์ปีกหัก ลักพวงมาลัย เณกวาดลาน และผ่านลูกบวบ แม่ไม้และลูกไม้
 ถ้านำไปผสมผสานและทำติดต่อกันไป เป็นชุดซึ่งแต่ละชุด อาจจะมีจังหวะการออกอาวุธ
 สอง สาม สี่ จังหวะ หรือมากกว่าก็ได้ ถ้าใช้ในการรุก เรียกว่า ไม้รุก ถ้าใช้ในการรับ
 เรียกว่า ไม้รับ...

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540: 4-6) ได้ให้
 ความสำคัญของกีฬามวยไทย ไว้ว่า

กีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่สามารถช่วยในการ รักษาสภาพร่างกายให้แข็งแรงอยู่แล้ว แต่ยังมี
 ความสำคัญต่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบัน ได้หลายๆ อย่าง และยังสามารถ ก่อให้เกิด
 ความสำคัญต่างๆ ต่อไปนี้

1. มวยไทยสำคัญต่อบุคคล

มวยไทยช่วยพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจและสติปัญญาให้เป็นผู้มี ความ
 สมบูรณ์ ทางกาย และจิตใจ สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ดังนั้นคนไทยทุกคน ควร
 จะได้ฝึกฝน เพื่อเป็นการออกกำลังกาย ให้ร่างกายมีสมรรถภาพทางกายคืออยู่เสมอ ทั้งควรจะได้
 ศึกษาค้นคว้าเรื่องมวยไทยให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องของมวยไทยอย่างถูกต้องอันจะ
 ยังผลให้เกิดความรักชื่นชมในวัฒนธรรมอันล้ำค่าแห่งศิลปะการต่อสู้และพยายาม เผยแพร่ไปสู่
 ชาวโลกอย่างมีระบบ

2. มวยไทยสำคัญต่อชุมชน และสังคม

มวยไทย เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายส่วนบุคคลและเป็นการออกกำลังกายร่วมกับ
 คนหลายๆ คน ได้ อาจใช้มวยไทยเพื่อการเล่นสนุกสนาน หรือฝึกหัดเพื่อการแข่งขันกีฬาและ
 จัดการแข่งขันมวยไทยในโอกาสพิเศษต่างๆ เช่น งานเทศกาลประเพณี กิจกรรม เกี่ยวกับมวยไทย
 จึงเป็นสื่อสัมพันธ์ของคนในชุมชนและระหว่างชุมชนอย่างต่อเนื่องยังผลให้เกิด ความร่วมมือกัน
 ในสังคม

3. มวยไทยสำคัญต่อประเทศชาติ

มวยไทยมีส่วนสำคัญในการดำรงเอกราชของชาติไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน เพราะมวยไทยช่วยให้การรบของทหารไทยได้เปรียบคู่ต่อสู้ โดยเฉพาะในระยะประชิดตัว ทหาร ตำรวจไทย จึงได้รับการฝึกฝนเรื่องมวยไทยอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน มวยไทย แพร่หลายเป็นที่ นิยมกันในต่างประเทศทั้งในเอเชีย ยุโรป และอเมริกา ทำให้ชาวต่างชาติ รู้จักคนไทย นิยม ยกย่อง ในความสามารถด้านมวยไทยโดยจ้างให้เป็นผู้ฝึกสอน ช่วยให้ คนไทยมีงานทำ ทำรายได้ให้ ประเทศไทยอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี

4. มวยไทยสำคัญต่อนานาชาติ

มวยไทยมีความสำคัญต่อชาวโลก เนื่องจากนานาประเทศ เริ่มหันมาสนใจศิลปะ การ ต่อสู้แบบมวยไทย และนิยมฝึกซ้อมทั้งเพื่อการออกกำลังกาย และเพื่อการแข่งขันมีการตั้งชมรม และองค์กรมวยไทยในต่างประเทศมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่นำกิจกรรมการฝึกซ้อม การแข่งขัน มวย ไทยเป็นสื่อทำให้ชาวต่างชาติเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีของคนไทยมากขึ้น ทั้งชื่นชมและ หวงแหนศิลปะมวยไทยเหมือนเป็นศิลปะที่สร้างขึ้นมามีค่าสำหรับชาวโลกทั้งมวล

5. มวยไทยคู่ราชบัลลังก์

ในอดีตนักมวยไทยจะได้รับการฝึกสอน อบรมให้เป็นผู้เสียสละ มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ คุณธรรมประจำตัว นักมวยไทย ดังกล่าว จึงทำให้พระมหากษัตริย์ไทยโบราณ ทรงโปรดปรานนักมวยไทยมาก โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นราชองครักษ์ ทนายเลื่อทนายตำรวจ ตำรวจหลวงและมหาดเล็ก เป็นต้นซึ่งล้วนแต่มี หน้าที่ปกป้องคุ้มครองราชบัลลังก์และประเทศชาติ มวยไทยในวัง จะมีลักษณะพิเศษต่างกับมวยไทย ทั่วไป คือ มีความชำนาญในการทุ่ม ทับ จับหักเป็น อย่างมากและเชี่ยวชาญในการต่อสู้ประชิดตัว

6. มวยไทยช่วยทำให้ชาติมั่นคง

มวยไทยเป็นเอกลักษณ์ เป็นวัฒนธรรม และวัฒนธรรม คือ ความมั่นคงของชาติ มวยไทยจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ชาติไทยมั่นคง ซึ่ง โพรซัสวัตต์ (2532: 28) ก็ได้กล่าวไว้ว่าคนไทย

จะไปอยู่ที่ใดก็จะนำศิลปะมวยไทยไปฝึกปฏิบัติ และเผยแพร่ สร้างความสัมพันธ์อันดีในหมู่คนไทย ด้วย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540: 7) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของกีฬามวยไทย ไว้ว่า

กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางกาย ช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีสมรรถภาพ ในการทำงานสูง ช่วยทำให้ทรวดทรงดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพราะการฝึกซ้อม การแข่งขันกีฬามวยไทย จะต้องใช้อวัยวะเกือบทุกส่วน เมื่ออวัยวะเกือบทุกส่วนได้ออกกำลังกาย จึงเป็นส่วนช่วยให้ทรวดทรงสง่างามสมชายชาติศรี รวมทั้งประโยชน์ทางด้านต่างๆ ดังนี้

กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางอารมณ์ การออกกำลังกาย การฝึกซ้อม การแข่งขัน และการต่อสู้ของกีฬามวยนั้น จะพบทั้งความผิดหวัง และสมหวังรวมทั้งความเจ็บป่วย ทางด้านร่างกาย นักกีฬามวยไทยจึงจะต้องมีความอดทน อดกลั้น เป็นอย่างดี จึงจะสามารถเป็น นักกีฬามวยไทยที่ดี ได้ นักมวยไทยที่มีประสบการณ์กับการพ่ายแพ้ และการชนะจากการ ได้แข่งขันบ่อยๆ จะมีอารมณ์ มั่นคงสูง มีความเชื่อมั่นตนเอง เพราะกีฬามวยไทยต่างกับกีฬาอื่น ๆ ตรงที่เมื่อพ่ายแพ้ในการแข่งขัน แต่ละครั้งจะไม่ผิดหวังอย่างเดียว ยังจะต้องเจ็บกายด้วย

กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านสังคมกีฬามวยไทยเป็นศิลปะวัฒนธรรมไทย ด้านหนึ่ง ผู้ฝึกหัดมวยไทย และนักกีฬามวยไทยก็เสมือนผู้รักษา ทำนุบำรุง และดำรงไว้ซึ่ง ความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยทั้งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวโน้มน้าวให้ชาวไทยรักหวงแหนและ สามัคคีกัน ในหมู่คณะ อันเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งเสริมให้ประเทศชาติมีความมั่นคงสืบไป นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ ต่อเยาวชนที่ใช้เวลาว่างในการฝึกกีฬามวยไทย เพราะนอกจาก จะได้รู้จักออกกำลังกาย และเรียนรู้ ศิลปะมวยไทยไปพร้อม ๆ กันแล้ว ยังสร้างความอบอุ่น ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และรู้จักใช้เวลา ว่างให้เป็นประโยชน์ไม่ประพฤติตนเป็นอันธพาล เป็นนักเลง ไม่ติดยาเสพติด กีฬามวยไทย จึงเป็นส่วนช่วยขัดเกลานิสัยใจคอให้เยาวชน ไม่ประพฤติผิดหันมาทำความดี อันเป็นทางที่จะช่วยพัฒนา สังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านจิตใจ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะวัฒนธรรม ดังนั้น ขบวนการของกีฬามวยไทย จึงมีการขึ้นครู ไหว้ครูการนับถือผู้ประสิทธิ์วิทยากร ทางมวยไทย ให้การเคารพนับถือผู้ที่มี วุฒิภาวะสูงกว่า การรู้จักเสียสละ กำลังกาย กำลังใจเพื่อคนอื่น ความ

ชื่อเสียงสุจริต ความยุติธรรม การมีมารยาท มีระเบียบวินัย กล้าหาญ อดทน มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การฝึกหัดศิลปะมวยไทยอยู่เป็นประจำ และการเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามวยไทยอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยทำให้สามารถ ควบคุมอารมณ์ต่างๆ ได้ และจะแสดงออกแต่ในสิ่งที่ดีงาม มีสติปัญญา ไหวพริบ ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าจะเห็นได้ว่านักมวยทั่วไปเมื่อจะฝึกซ้อมทุกครั้ง จะทำการ ระลึกถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์โดยการประนมมือไหว้กระสอบ ก่อนชกเป้าก็ประนมมือไหว้ ผู้ล่อเป้าหรือคู่ซ้อม สิ่งเหล่านี้แสดงถึงมารยาทแสดงถึงการมีสติ การควบคุมตนเอง เป็นการกระทำอย่างมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งจะบรรลุความสำเร็จได้ดี เมื่อเวลาแข่งขัน นักมวยจะโค้งคู่ต่อสู้และกราบไหว้ที่มุมของตน เมื่อเวลาชกเสร็จก็จะไป แสดงความเสียใจ กับฝ่ายของผู้แพ้ส่วนผู้แพ้ก็นำความรูสึกให้อภัย ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ เป็นมารยาท อันดีงามซึ่งนักกีฬามวยไทยปฏิบัติสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน

กีฬามวยไทยช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคมเนื่องจากกีฬามวยไทย เป็นศิลปะป้องกันตัว ให้บุคคลสามารถป้องกัน ภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สิน ได้เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองให้มากยิ่งขึ้น เมื่ออยู่ในสังคมใดก็จะสามารถให้ศิลปะไทย ให้สามารถป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคนในสังคมนั้น ทำให้สังคมนั้น มีความเจริญก้าวหน้า มีสวัสดิภาพและมีความมั่นคงทั้งสามารถยึดเป็นอาชีพหนึ่งที่น่ามั่นคง และทำรายได้ให้กับตนเองและเป็นรายได้เข้าประเทศอีกทางหนึ่งด้วย

กีฬามวยไทยช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพของทหารและตำรวจ เนื่องด้วยทหารและตำรวจจะต้องปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามโจรผู้ร้าย และออกศึกสงคราม นอกเหนือไปจาก การใช้อาวุธยุทธโธปกรณ์ แล้วการต่อสู้ด้วยมือเปล่ายังมีความจำเป็นอยู่มากในการต่อสู้ระยะประชิด ศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทยอันเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยจะช่วยให้ การต่อสู้แบบมือเปล่าในระยะประชิดของทหาร และตำรวจมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งยังช่วยให้เกิดความเชื่อมั่น ในตนเองและเสริมสร้างความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวในการต่อสู้อีกด้วย

กีฬามวยไทยช่วยสร้างเสริมคุณธรรมจาก ประวัติศาสตร์ทำให้เห็นเด่นชัดว่า การฝึกหัดมวยไทยนั้นสามารถ สร้างเสริมคุณธรรม และจริยธรรมด้านต่าง ๆ ให้เกิดในตัวนักมวย เช่น มีความซื่อสัตย์สุจริต ดังเช่นนายทองดี ฟินขาว แสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้าตากสินมหาราช และเด็กชายบุญเกิด ที่เรียนวิชามวยไทยกับนางทองดี ฟินขาว (ซึ่งต่อมาได้เป็น พระยาพิชัย) ได้เฝ้าติดตามรับใช้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับพระยาพิชัยจนกระทั่งยอมตาย ในที่รบเพื่อปกป้องคุ้มครองพระยาพิชัย นอกจากนี้กองทนายเลือก ซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยภายใน ก็มักจะ

คัดเลือกเอาเฉพาะนักมวยเข้ามา ทำหน้าที่นี้เพราะได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า นักมวย เป็นผู้ที่ได้รับการ เสริมสร้างคุณธรรมด้านต่าง ๆ มาเป็นอย่างดี

ชยันต์ (2517: 8) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของมวยไทยไว้ด้วยว่า

...หลักการของกีฬามวยไทยมิได้มุ่งเพียงฝึกฝนให้มีสมรรถภาพในด้านกำลังกาย ความ ว่องไว ความมีปฏิภาณไหวพริบเท่านั้น แต่มุ่งฝึกฝนจิตใจให้สภาพและมีศีลธรรมอันดีด้วย ดังที่ ผลพระประแดง กล่าวไว้ว่า “นักกีฬามวยไทยเป็นผู้รู้ถึงความเลื่อมโทรม ของศีลธรรม ให้อยู่อยู่เพราะนักกีฬามวยไทยเป็นผู้มีความตั้งใจ สมครใจสามัคคีพร้อมเพรียง ร่วมหมู่ คณะแพ้ไม่เสียใจ ชนะ ไม่หลงตัว ไม่อาฆาตเค้น ไม่เยาะเย้ยคู่ต่อสู้ มีวินัย ยอมรับ คำตัดสินโดยดี ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้โดยมีการซ้ำเติมเมื่อคู่ต่อสู้พลงเพลอ ไม่เห็นแก่ตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อคนอื่น” การฝึกหัดมวยไทยจะต้องอาศัยความมานะพยายามมาก เพราะ ต้องอดทน ต่อความเจ็บปวดการฝึกหัดหนักเป็นเวลานานการบังคับอารมณ์ไม่ให้โกรธ นอกจาก จะประจานตนเองว่าไม่มีน้ำใจนักกีฬาแล้ว ยังเป็นช่องทางให้เสียเปรียบคู่ต่อสู้ เป็นอันมาก เพราะขาดสติยับยั้งการพิจารณาที่ถูกต้อง ขาดความสุขุมรอบคอบ ไม่สามารถ ใ้ความคิด ให้เกิดไหวพริบได้...

“กีฬามวยไทย” จึงไม่ใช่เป็นเพียง กีฬาที่ทำร้ายคู่ต่อสู้ หรือศัตรูให้ได้รับบาดเจ็บ เพียงแค่ อย่างเดียว แต่ความหมายโดยตรงของ “มวยไทย” คือการต่อสู้ที่มีไว้ เพื่อเป็นการป้องกัน ตนเอง หรือจากอริราชศัตรู ทั้งยังเป็นการปลุกฝังให้ผู้ที่ฝึกมี จิตใจอ่อนโยน รู้จักเคารพ น้อมน้อม ผู้มี พระคุณและมีความกตัญญูต่อพระคุณของแผ่นดิน กีฬามวยไทย ยังสามารถเป็นการ ออกกำลังกาย ได้ดี อีกอย่างหนึ่งด้วย จึงเป็นที่ได้รับการยอมรับและมีการฝึกฝนเรื่อยมา มีการสืบถอดความรู้จาก ครูสู่ศิษย์ รุ่นแล้วรุ่นเล่า จนถึงปัจจุบันนี้ มวยไทยซึ่งเป็น ศิลปะการต่อสู้ที่สวยงามได้รับความ สนใจจากผู้คนมากมายไม่เว้นแต่คนไทยด้วยกัน การต่อสู้ที่คงไปด้วย ศิลปะความสวยงาม และ พลังอนุภาพของอาวุธ จากการคิดค้น ของบรรพบุรุษไทยจึงเป็นที่ยอมรับกันมากมายในอดีตจนถึง ยุคปัจจุบัน

การเผยแพร่ศิลปะมวยไทยในต่างประเทศ

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยที่อาจกล่าวได้ว่าชายไทยทุกคนมีความเป็นนักมวยไทยอยู่ในสายเลือด เมื่อได้มีโอกาสเดินทางไปศึกษาในต่างประเทศก็จะนำศิลปะมวยไทยไปแสดงให้ชาวต่างประเทศได้ชมเท่ากับเป็นการเผยแพร่ศิลปะมวยไทยไปด้วย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540: 62-67) ได้กล่าวถึงการเผยแพร่มวยไทยในต่างประเทศไว้ว่า

นายเจือ จักขุรักษ์ และนายวัลลภ ธนะศิริ ซึ่งเป็นข้าราชการการรถไฟและการไปรษณีย์ ได้ไปศึกษาและดูงานด้านออมสินที่นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลียและได้ไปสมัครเข้าเรียนพิเศษทางด้านกีฬา เพื่อการออกกำลังกายที่ยิมเนเซียมชื่อ “วิท โธร์อินสติติว” ซึ่งเป็นสถาบันที่สอนทั้งมวยสากล ยกน้ำหนัก เพาะกาย ยูโด มวยปล้ำ และกระบี่กระบองที่มีชื่อเสียงในนครซิดนีย์ ต่อมาทางสถาบันได้จัดงานมอบประกาศนียบัตร และจัดให้มีการแสดงศิลปะ การต่อสู้ของแต่ละประเทศ อาจารย์ของสถาบันได้ถามว่าคนไทยมีอะไรมาแสดงบ้างหรือไม่ นายเจือ จักขุรักษ์ ตอบว่ามีศิลปะประจำชาติคือ มวยไทย ทางสถาบันจึงจัดนมให้ อาจารย์เจืออธิบายว่าจริง ๆ แล้วมวยไทยที่ทำการต่อสู้กันในประเทศไทยไม่สวมนวม แต่ใช้เชือกพันให้แน่น เราเรียกว่า “คาดเชือก” เมื่อได้รับอนุญาต อาจารย์ก็ชวนเจือ สุนทรราชุน ซึ่งได้พักอยู่ห้องเดียวกันและฝึกเรียนงานอยู่ ได้ซ้อมมวยไทยเป็นการใหญ่ ครั้นถึงวันงานมีคนมาชมมาก อาจารย์เจือ กับคุณวัลลภ ธนะศิริ ได้ขึ้นชกโชว์มวยไทยโดยสวมนวมตามคำขอร้องของ Mr. Withrow เนื่องจากเกรงจะเกิดอันตรายขึ้น อาจารย์เจือและคุณวัลลภ เริ่มต้นด้วยการกราบไหว้ครูบาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาตามตำรามวยไทยจนครบถ้วนแล้วก็เริ่มประหมัดกันอย่างรุนแรง ทั้งเตะ เข่า สอก แม้การกระโดดเหยียบเข้าขึ้นดองหัวทำเอาฝรั่งใจหายใจคว่ำไปตาม ๆ กัน พวกนักวิพากษ์วิจารณ์กันไม่มีวันลืม จนระยะหลัง ไม่ว่าอาจารย์เจือและคุณวัลลภจะเดินทางไปทางใดจะถูกฝรั่งห้อมล้อมร้องตะโกน Siamese, Siamese! Kicking, Kicking ทุกครั้งไป แม้แต่ร้านค้าถึงกับลดราคาสินค้าให้ก็มี ด้วยความชื่นชมเสมอทุกครั้งไป แม้กระทั่งร้านค้าก็โปรดปราน ถึงกับลดราคาสินค้าให้ก็มี พ.ศ. 2493 มร.ยอห์น เลห์และหุ้นส่วนชื่อ เคิร์ต แพตริค นักธุรกิจ ชาวอเมริกัน ได้ดูมวยไทยที่เวทีราชดำเนินแล้วเกิดชอบใจ จึงได้เจรจา นำนักมวยไทยไป ชกแสดงที่สหรัฐอเมริกา

พ.ศ. 2494 นักธุรกิจอเมริกาชื่อ มร.เบน เฮอร์แมนมาติดต่อนักมวยไทยไปชกแสดง ที่อเมริกา

พ.ศ. 2502 นายทวิช จาติกวณิช ได้พื่อนักมวยไทย 2 คน ไปแสดงศิลปะมวยไทยที่
ออสเตรเลีย

ประเทศกัมพูชาเป็นประเทศหนึ่งที่สนใจศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทย และได้เชิญ นักมวย
ไทยไปชกที่กรุงพนมเปญ

พ.ศ. 2505 สนามมวยเวทีราชดำเนินได้รับการติดต่อจากคณะกรรมการจัดงาน ซีแอตเติล
เวิร์ลแฟร์ให้นำศิลปะมวยไทยไปแสดง นายเจือ จักมรุภักดิ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งประธาน กรรมการ ได้
เป็นหัวหน้าคณะนำนักมวย พร้อมปี กลอง ไปโชว์ศิลปะมวยไทยในงาน World Fair ที่เมืองซีแอตเติล
ประเทศสหรัฐอเมริกา มีนักมวยชั้นแนวหน้าได้รับการคัดเลือกให้ไปชกแสดงครั้งนี้ ซึ่งถือว่าไป
อย่างเป็นทางการและครบถ้วนสมบูรณ์แบบเป็นครั้งแรก ซึ่งได้รับความสนใจ และยกย่องชมเชย
จากชาวต่างประเทศอย่างกว้างขวางเพราะเป็นมหกรรมระดับโลกมีผู้คนจาก ประเทศต่าง ๆ ไปเที่ยว
ชมมากมาย

พ.ศ. 2506 นักมวยไทยได้เดินทางไปพิสูจน์ฝีมือกับนักมวย คิกบ็อกซิ่งที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่ง
ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นทำให้มวย คิกบ็อกซิ่ง ของญี่ปุ่นเกิดการตื่นตัวถึงขั้นลงทุนสร้าง โรงยิมขึ้น
ฝึกสอนกันหลายแห่งในกรุงโตเกียวโดยมีคนไทยเป็นผู้สอนแต่เมื่อมีการแข่งขันกลับเรียกการต่อสู้
ในรูปแบบนั้นว่า “คิกบ็อกซิ่ง” แทนที่จะเรียกว่ามวยไทย ซึ่งเป็นคำรับดั้งเดิม

พ.ศ. 2507 สมาคมมวยอาชีพแห่งประเทศไทย ซึ่งมี นายสังเวียน หิรัญยเลขา เป็น นายก
สมาคมได้รับการติดต่อจากบริษัท โคลัมเบียเฟสติวัล อินเตอร์คอร์ตเปอร์เรชั่น ให้นำนักมวยไทย ไป
ชกแสดงในงานวันเดอร์ฟูลเวิร์ลด์ ออฟ สปอร์ต ที่สหรัฐอเมริกา ได้ไปชกแสดงตามเมืองต่าง ๆ
แถบนิวยอร์กและเลยไปแสดงถึงประเทศแคนาดา หลังจากนั้น การนำศิลปะมวยไทยไปเผยแพร่
ในต่างประเทศอย่างเป็นทางการได้ขาดตอน

พ.ศ. 2515 สมาคมนักเรียนไทยในเยอรมันตะวันตก ได้ติดต่อผ่านทางสนามมวยเวที
ราชดำเนินให้ส่งนักมวยไปชกแสดงที่เมืองโคโลญจ์ และเมืองเบอร์ลินตะวันตก

วันที่ 6 เมษายน 2519 นักมวยไทยได้มีโอกาสเดินทางไปชกแสดงที่ ออฟริกาใต้

พ.ศ. 2520 โดยบทบาทของนักแสดงชาวจีนฮ่องกง ชื่อรัฐ ลี ทำให้ศิลปะการต่อสู้ ของชนชาติตะวันออก คือ กังฟูและคาราเต้ เพื่อฟูกมากในอเมริกา มีการจัดตั้ง สำนักงานฝึกสอนกัน อย่างแพร่หลายถึงขั้นก่อตั้งเป็นสถาบันและสมาคม และจัดการแข่งขัน ซึ่งแชมป์ประจำรัฐต่าง ๆ ในจำนวนนี้มีแชมป์คาราเต้ ชื่อ เบนนี่ อควิเดซ ได้รับความนิยม สูงมาก ประกาศตัวว่าพร้อมจะต่อสู้กับศิลปะการต่อสู้ทุกชนิดคนไทยในลอสแอนเจลิส จึงได้ให้นายสว่าง สว่างควัฒน์ บรรณาธิการนิตยสาร “บ็อกซิ่ง” เป็นหัวหน้าคณะนำ นักมวยไทยชั้นนำ 2 คน คือ ณรงค์น้อย เกียรติบัณฑิต และเนตร ศักดิ์ณรงค์ ไปพิสูจน์ฝีมือกับแชมป์คาราเต้ภายใต้กติกา “พบกันครึ่งทาง” คือให้นักมวยไทยเตะได้ดีเข้าได้ (ห้ามจับตี) แต่นักมวยไทยต้องสวมรองเท้า ชกกันกำหนด 9 ยก ๆ ละ 2 นาที พัก 1 นาที และโดยผู้จัด ได้ยินยอมให้หัวหน้าคณะและผู้ฝึกสอนไปควบคุมการชกได้ การชกครั้งนี้มีขึ้นที่ สนามโอลิมปิก ออดิทอเรียม นครลอสแอนเจลิส เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2520 ได้รับความสนใจจากคนดู ทั้งชาวไทยและต่างประเทศมากมาย รวมทั้งบุคคลในระดับบริหารของสถาบันศิลปะการต่อสู้ต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ณรงค์น้อย เกียรติบัณฑิต สามารถเตะปลายกาง อควิเดซ ถึงหลัง กลางยกสุดท้ายซึ่งการชกครั้งนั้นเป็นการพิสูจน์ให้ชาวโลกรู้ว่า ศิลปะมวยไทยเหนือกว่า ศิลปะ การต่อสู้แบบคาราเต้ อย่างเด็ดขาด

พ.ศ. 2525 คณะผู้จัดชุดเดิมได้ติดต่อให้นักมวยไทยไปพิสูจน์ฝีมือกับนักมวยคาราเต้ อีกครั้ง ณ เวทีเดิม ในวันที่ 5 ตุลาคม 2525 โดยทางสหรัฐอเมริกายินยอมให้นักมวยไทยใช้อาวุธได้ทุกอย่างตามกติกามวยไทย จึงทำให้นักมวยไทยสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้สะดวกขึ้น คือ ราชนูรี เพชรยินดี ชนะคะแนน อิโรชิ นักมวยคิกบ็อกซิ่ง ชาวญี่ปุ่น พันมงคล สมหาชัย แชมป์แบนตั้มเวท เวทีราชดำเนิน ชนะ ที.เค.โอ. แอล.ที. เดวิส รองแชมป์คาราเต้ และหนองคาย ศ.ประภัศสร อดีตแชมป์จูเนียร์ไลท์เวทเวทีราชดำเนินชนะคะแนน เดวิด จอห์นสัน แชมป์ไลท์เวทคาราเต้ของอเมริกา

วันที่ 27 กรกฎาคม 2527 นักมวยไทยอีกชุดหนึ่งก็ได้รับการติดต่อให้ไปพิสูจน์ฝีมือกับนักมวยคาราเต้ ที่สนามโอลิมปิก ออดิทอเรียม แห่งเดิม ปรากฏว่านักมวยไทย 4 ใน 5 คนประสบชัยชนะงดงามทั้งที่ใช้กติกามวยไทยเพียงครั้งเดียว คือ ดีเซลน้อย ช. ธนสุกาญจน์ ชนะน็อก โจมอนเก๋า, กิตติ ส.ธนิกุล ชนะน็อก แจ็ค มาร์ติน, เดชฝั่งโขง วิษณุชัย ชนะน็อก มิเกล มอนโตย่า และพยัคฆ์ลำพอง ผ่องสุภา ชนะคะแนน แชมป์ ยู.เอ. มีเพียงชาวสค ศิษย์พระพรหมที่แพ้นะแนน ปีเตอร์ คันนิงแฮม หลักจากนั้นมาก็มีมวยไทยก็ได้รับความสนใจจากชาวต่างประเทศมากขึ้น มีการฝึกสอนมวยไทยในประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลกโดยเริ่มจากการจ้างนักมวยไทยที่มีชื่อเสียง และเลิกชกมวยไทยแล้วไปเป็นครูมวยในชมรมที่ตนเองตั้งขึ้น

วันที่ 10 มกราคม 2529 ได้มีการจัดตั้งสมาคมมวยไทยระหว่างประเทศ โดยนายเฉลิม เชี่ยวสกุล เป็นผู้จดทะเบียนจัดตั้งเพื่อส่งเสริมการดำเนินงานเกี่ยวกับมวยไทยทั้งในและต่างประเทศ

พ.ศ. 2532 ได้มีการจัดตั้งองค์กรในชื่อว่า “สหพันธ์มวยไทยนานาชาติ” โดยมีนายแก้ว ธนิกุล เป็นประธาน เพื่อส่งเสริมการดำเนินงานเกี่ยวกับมวยไทยทั้งในและต่างประเทศ โดยได้จัดให้มีการแข่งขันมวยไทยระดับนานาชาติเรียกว่า “ศึกมวยไทยสะท้านโลก”

วันที่ 17 สิงหาคม 2537 ได้มีการจัดตั้งสหพันธ์สมาคมมวยไทยสมัครเล่นนานาชาติ โดยมี พลเอกเทียนชัย สิริสัมพันธ์ เป็นประธานสหพันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมมวยไทยสมัคร เล่นนานาชาติจัดการแข่งขันส่งเสริมและช่วยเหลือสมาชิกเกี่ยวกับกีฬามวยไทยสมัครเล่นนานาชาติ หลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนให้ความสนใจเข้ามาสนับสนุนการดำเนินงานเกี่ยวกับการ เผยแพร่กีฬามวยไทย เพื่อให้การศึกษาหาความรู้ การฝึกฝนมวยไทยเป็นไปอย่างถูกต้อง เป็นระบบ และเคารพในจารีตประเพณีที่ดั่งงามที่นักมวยไทยในอดีตได้ประพฤติปฏิบัติสืบต่อกันมาและ พยายามสนับสนุนให้มวยไทยได้เข้าไปเป็นหนึ่งในกีฬาระดับโลก เพื่อให้ผู้คนได้รู้จัก และ ชื่นชม ในศิลปะมวยไทยมากขึ้น การพัฒนากีฬามวยไทยสู่ระดับสากล ที่รวมทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ได้มีการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องทั้งสมาคมมวยอาชีพ ,สมาพันธ์กีฬามวย, สมาคมมวยไทยสมัครเล่น และรวมทั้งการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย จึงส่งผลให้นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติให้ความสนใจประเทศไทยเพิ่มขึ้น รวมถึงกีฬามวยไทยด้วย ดังนั้นนักท่องเที่ยวจึงมี โอกาสได้เข้าชมมวยไทย และได้มีโอกาสเลือกที่จะชมมวยไทย การเข้าชมมวยไทยของชาวต่างชาติ จึงส่วนหนึ่งที่ผู้วิจัยให้ความสนใจ

จากความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ให้ความสนใจเข้าชมกีฬามวยไทย ณ เวที ลุมพินี การตัดสินใจในการเข้าชมกีฬามวยไทยจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิดเห็น และทัศนคติของ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการชมกีฬามวยไทยจึงมีส่วนสำคัญในการเลือกเข้าชมกีฬามวยไทย และมีส่วนเกี่ยวข้องกับ ความหมายของทฤษฎีความคิดเห็นและแรงจูงใจ ในการตัดสินใจเลือกชม กีฬามวยไทย ทั้งยังสามารถสื่อความคิดและแนวความคิดที่เกี่ยวกับ กีฬามวยไทยได้อย่างชัดเจน และถูกต้อง โดยทฤษฎีดังกล่าวจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยนำแบบสอบถามที่ได้รับมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามผู้วิจัยได้นำมา วิเคราะห์ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยค่าดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม (Index of Consistency) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร (IOC)} = \frac{\text{SR}}{\text{N}}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ (IOC)} &= \text{ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม} \\ \text{SR} &= \text{ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด} \\ \text{N} &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

ผลจากการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม ความคิดเห็นของนักทอ่งทีวชาวชาติที่มีต่อการชมกัฟามวยไทยผู้วิจัยได้นำมา วิเคราะห์ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยค่าดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม (Index of Consistency) ได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.83

2. นำแบบสอบถามด้านความคิดเห็นของนักทอ่งทีวชาวต่างชาติที่มีต่อการชมกัฟามวยไทย ได้นำมาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถาม ด้วยค่า Alfa Coefficient ของ Cronbach ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$r_u = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum s_1^2}{s_1^2} \right)$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } K &= \text{จำนวนของข้อแบบวัดชุดนั้น} \\ \sum s_1^2 &= \text{ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ} \\ s_1^2 &= \text{ความแปรปรวนของคะแนนรวม} \end{aligned}$$

ผลจากการตรวจสอบพบว่าแบบสอบถามด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการชมกีฬามวยไทย ได้นำมาวิเคราะห์ หาความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถาม ด้วยค่า Alfa Coefficient ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาแจกแจงความถี่ วิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย \bar{X} และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายตามเกณฑ์ (ประคอง, 2538: 77)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	ถือว่า	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	ถือว่า	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	ถือว่า	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	ถือว่า	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	ถือว่า	เห็นด้วยน้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ดวงแสง (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการใช้สื่อมวลชนเพื่อการศึกษา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความสนใจของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อสื่อมวลชน การใช้สื่อมวลชนเพื่อการศึกษาตลอดจนปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการใช้สื่อมวลชนเหล่านั้น โดยส่งแบบสอบถามไปยังนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 456 คน จาก 11 คณะผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตส่วนมากมีเครื่องรับโทรทัศน์ที่บ้านตนเองความสนใจในการดูรายการโทรทัศน์ปรากฏว่านิสิตดูรายการโทรทัศน์ทุกวันประมาณมากกว่า 1 ชั่วโมง
2. นิสิตส่วนมากดูรายการโทรทัศน์เวลาว่างหรือพักผ่อนและเลือกดูเฉพาะรายการที่น่าสนใจรายการที่นิสิตสนใจในระดับมาก คือ รายการดนตรี ส่วนรายการอื่น ๆ เช่น สารคดีข่าวในประเทศ ข่าวต่างประเทศ ภาพยนตร์เรื่องต่างนิสิตสนใจในระดับปานกลาง
3. รายการโทรทัศน์ที่มีส่วนให้ประโยชน์ทางการศึกษาของนิสิตส่วนมากในระดับปานกลาง คือ รายการสารคดี โฆษณาและบริการต่าง ๆ ข่าวประจำวัน และประจำสัปดาห์แขนงความรู้ที่นิสิตส่วนใหญ่มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชา จากรายการโทรทัศน์ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความรู้ทั่วไป วิทยาศาสตร์ภาษาไทย และศิลปะ

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2519) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การสำรวจและประเมินความสนใจในการดูรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของเด็กไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสนใจต่อรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา และรวบรวมความคิดเห็น ความต้องการ และความสนใจของนักเรียน ระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนที่อยู่ในโครงการสำรวจมีจำนวน 35 โรงเรียนแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มโรงเรียนที่ผู้ปกครองนักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจดี จำนวน 16 โรงเรียน ประกอบด้วยโรงเรียนสาธิต 4 โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์ประเภท 1 12 โรงเรียน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มโรงเรียนที่ผู้ปกครองนักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีประกอบด้วยโรงเรียนราษฎร์ประเภท 2 จำนวน 7 โรงเรียน โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 โรงเรียน และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 6 โรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ในการดูรายการโทรทัศน์ของนักเรียนปรากฏว่านักเรียนมีผู้คอยแนะนำให้เลือกดูรายการโทรทัศน์ 52.50 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกลุ่มที่ 2 มีผู้แนะนำให้เลือกดูรายการโทรทัศน์ 50.79 เปอร์เซ็นต์ และในบรรดาผู้ให้คำแนะนำนั้น จะเป็นบุคคลต่อไปนี้ตามลำดับมากที่สุด คือ บิดา หรือ มารดา (54.39%) พี่หรือญาติ (19.32%) การโฆษณา (11.75%) ครู (6.35%) ผู้ปกครอง (4.39%) และ เพื่อน (2.81%) ข้อที่น่าสังเกตคือเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวน นักเรียนทั้งหมดเลือกดูรายการโทรทัศน์ด้วยตนเอง

2. ผลจากการวิเคราะห์ระดับความชอบของนักเรียนว่านักเรียนชอบรายการใด มากน้อยเพียงใด โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ชอบมากที่สุด ชอบมาก ชอบปานกลาง ชอบน้อย ไม่ชอบเลย และสำหรับนักเรียนที่ตอบไม่ชอบเลย จะต้องให้เหตุผลที่ไม่ชอบเลย ปรากฏว่ารายการที่นักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น ชอบมากที่สุด คือภาพยนตร์การ์ตูน (กลุ่มที่ 1 คิดเป็น 55.99% ,กลุ่มที่ 2 คิดเป็น 51.50%) และรายการที่นักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น ไม่ชอบเลยคือ รายการหมอลำ (กลุ่มที่ 1 คิดเป็น 141.89% และกลุ่มที่ 2 คิดเป็น 33.65%) ซึ่งเป็นการสนับสนุน สมมติฐาน

3. ผลจากการวิเคราะห์รายการโทรทัศน์ประจำวันจันทร์ – วันอาทิตย์ ภาคปกติปรากฏว่า นักเรียนชายและหญิงชอบรายการที่คล้ายคลึงกันมากที่สุดกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ส่วนรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ซึ่งมีอยู่ทุก ๆ วัน เป็นต้นว่า รายการเพื่อของเด็กช่วยด้วย (ศึกษาพาที) วิทยากร ก้าวหน้ารู้ไว้ได้ประโยชน์สารคดีการศึกษาและรายการพัฒนาศึกษารายการเหล่านี้อยู่ในความสนใจของนักเรียนน้อยมาก ส่วนใหญ่ นักเรียนชายและหญิง ทั้ง 3 ระดับชั้นชอบดูภาพยนตร์ญี่ปุ่น

4. ในเรื่อง “วัน” ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 6 และ 7 มีโอกาสดูรายการโทรทัศน์มากที่สุด จากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า หากไม่คำนึงถึงเพศและกลุ่มโรงเรียนแล้ว นักเรียนชายและ

หญิงทั้ง 3 ระดับชั้น มีโอกาสดูโทรทัศน์มากที่สุดในวันสุดสัปดาห์คือวันเสาร์ วันอาทิตย์ และวันศุกร์ ตามลำดับเหมือนกัน

5. ในเรื่อง “เวลา” ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 6 และ 7 มีโอกาสดูรายการโทรทัศน์มากที่สุด ผลปรากฏว่าหากไม่คำนึงถึงเพศ และกลุ่มโรงเรียนแล้ว นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทั้ง 3 ระดับชั้น มีโอกาสดูโทรทัศน์ในช่วเวลาต่อไปนี้มากที่สุดตามลำดับ คือ 19.30-20.30 น. รองลงมาคือ 18.30-19.30 น. และ 20.30-21.30 น.

นันทิรัตน์ (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะคิดของชาวกรุงเทพมหานคร ต่อการโฆษณาของธนาคารพาณิชย์ผ่านสื่อมวลชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานคร เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีต่อสื่อโฆษณาของธนาคารและศึกษาถึงปัจจัยที่จะช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพการเสนองานโฆษณาของธนาคาร โดยวิธีรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน อายุระหว่าง 15-60 ปี ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า โฆษณาสินค้าและบริการเป็นโฆษณาที่เชื่อถือ เกิดความมั่นใจ ทำให้ทราบถึงความมั่นคงของธนาคารและรู้ข้อมูลในการตัดสินใจ ส่วนโฆษณาเพื่อสร้างภาพพจน์จะทำให้เกิดความรู้สึกและภาพลักษณ์ที่ดีต่อธนาคารว่า ธนาคารมีได้มุ่งหวังแต่เพียงกำไรเพียงอย่างเดียว แต่ห่วงใยสังคม และรูปแบบของภาพยนตร์โฆษณาประเภทนี้จะแลดูสวยมีถ้อยคำที่จูงใจและภาพยนตร์โฆษณาได้สร้างให้เกิดความประทับใจและจดจำได้ดี แต่ภาพยนตร์โฆษณาสินค้าและบริการจะทำให้เกิดความเชื่อถือและอยากให้บริการมากกว่า

สุจิตรา (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519-2531 โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและจำแนกปัญหาสังคมที่นำเสนอในภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคม หน้าที่ทางสังคมและรูปแบบการจูงใจในภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคม กลุ่มประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมที่จัดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519-2531 จำนวน 200 เรื่อง

ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาสังคมที่ปรากฏในภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมมีจำนวน 13 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาความแห้งแล้ง ปัญหาด้านพลังงาน ปัญหาสิทธิผู้บริโภค ปัญหาคอร์ปชั่น ปัญหาประชากร ปัญหาคนพิการ ปัญหาภาวะทุพโภชนาการ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร ปัญหาสุขภาพอนามัยและโรคภัยไข้เจ็บ ปัญหาอาชญากรรม และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาการจราจร ปัญหาด้านศีลธรรม วัฒนธรรมและจิตใจ ซึ่งเนื้อหาหลักของโฆษณาจะนำเสนอด้านการอบรมขัดเกลา สั่งสอนและแนะนำสมาชิกให้รู้จักกฎเกณฑ์และระเบียบสังคมตลอดจนการถ่ายทอดวัฒนธรรม ประเพณีและค่านิยมสู่คนรุ่นใหม่มากที่สุด ขณะเดียวกันผู้โฆษณาที่จัดทำภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมมากที่สุด คือ หน่วยงานภาครัฐบาล นอกจากนี้ยังพบว่าภาพยนตร์โฆษณาประเภทปัญหาสังคมและจำนวนภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับตลอดมา นอกจากนี้ยังพบว่าเกินกว่าครึ่งของภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคมทั้งหมด นิยมใช้รูปแบบการจูงใจที่เน้นความรู้สึกเพื่อโน้มน้าวมากที่สุด ภาพยนตร์ไทยชุดต่าง ๆ โดยเฉพาะถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับไสยศาสตร์ รายการละครตลก ภาพยนตร์การ์ตูน ซึ่งรายการที่นักเรียนชอบดูส่วนมากมักเป็นรายการที่ไม่ดีนัก

วิชากร (2533) ได้วิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับ รายการกีฬาทางโทรทัศน์ ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียน เกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 200 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 800 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 946 ฉบับ ได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยการหาร้อยละ และค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยการทดสอบค่า “ที” (T-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษาในระดับมาก ทั้ง 4 ด้าน คือ การชมรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีต่อ ความรู้ทางด้านพลศึกษาและกีฬา การชมรายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางด้านกีฬา การ

ชมรายการโทรทัศน์มีผลต่อคุณธรรมและความประพฤติ และการชมรายการโทรทัศน์มีผลต่อด้าน
 นันทนาการ

2. เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของครูพลศึกษากับนักเรียน และเปรียบเทียบ
 ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .05 เกือบทุกรายการ

กำธร (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขต
 การศึกษา 9 ที่มีต่อรายการกีฬาทางโทรทัศน์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบเจตคติของ
 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 9 ที่มีต่อรายการกีฬาทาง
 โทรทัศน์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสอบถามซึ่งให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับ
 มัธยมศึกษาตอนปลายตอบจำนวน 1,200 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืน 1,032 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ
 86.00 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยการทดสอบค่า “ซี” (Z-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 9 มี
 ความเห็นเกี่ยวกับรายการ โทรทัศน์ ทำให้มีความรู้ทางกีฬาทำให้มีเทคนิคและทักษะทางกีฬา ทำให้
 มีเจตคติคุณธรรมและสามารถนำไปใช้ได้ อยู่ในระดับมากที่สุด ถึงมากทุกรายการ

2. เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงระดับ
 มัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกรายการ

สมเกียรติ (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่องการตลาดมวยไทยทางโทรทัศน์ การวิจัยมี
 วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาและสภาพปัจจุบัน ตลอดจนกระบวนการดำเนินการทางธุรกิจ
 มวยไทยทางโทรทัศน์ ซึ่งได้นำเอาทฤษฎีของ Whannel ว่าด้วยปัจจัยที่ทำให้กีฬาชนิดต่าง ๆ ได้รับความนิยมมาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า

มวยไทยในปัจจุบันได้รับความนิยมอย่างสูงและในขณะเดียวกันมีวงเงินหมุนเวียนนับพันล้านบาทมีผลประโยชน์และผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายองค์ประกอบของโครงสร้างตลาดของมวยไทยประกอบด้วย สนามมวย โปรโมเตอร์ ผู้สนับสนุนนักมวยกรรมการผู้ตัดสินและผู้ชม โปรโมเตอร์เป็นผู้มีบทบาทมากในธุรกิจมวยไทยทางโทรทัศน์และได้อาศัยหลักการจัดการทางตลาด ส่วนผสมทางการตลาด (4P) มาบริหารธุรกิจนี้ การจะประสบความสำเร็จในธุรกิจนี้นอกจากจะต้องวางแผนทางการตลาดได้มีแล้วจะต้องสามารถประสานผลประโยชน์แก่ทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมด้วย

เมญาพิมพ์ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของผู้รับสารที่มีต่อแนวคิดเรื่องความเป็นไทยในภาพยนตร์โฆษณาที่เน้นความเป็นไทย จากสื่อโทรทัศน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ของผู้รับสารที่มีต่อแนวคิดหลัก และความเป็นไทยที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์โฆษณา โดยทำการศึกษาแบบสนทนากลุ่ม อันประกอบไปด้วย กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นคนรุ่นเก่าและคนรุ่นใหม่ จำนวน 28 คน

ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มคนรุ่นเก่ามีการรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นไทยมากกว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ เนื่องจากมีประสบการณ์ตรงที่เคยพบเห็นมา และกลุ่มคนรุ่นเก่าจะไม่คล้อยตามสารโฆษณาที่นำเสนอซึ่งขัดกับความรู้ ความเข้าใจเดิม แต่คนรุ่นใหม่จะคล้อยตามสารโฆษณาเนื่องจากมีประสบการณ์น้อยกว่า สำหรับการรับรู้ในเรื่องแนวคิดหลักของภาพยนตร์โฆษณา ทั้งกลุ่มคนรุ่นเก่าและคนรุ่นใหม่ มีการรับรู้อยู่ในเกณฑ์ดี และภาพรวมความเป็นไทยในความคิดของคนรุ่นเก่าเป็นไปในด้านบวก ซึ่งตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของคนรุ่นใหม่ ซึ่งภาพความเป็นไทยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เสื่อมลง

ขวัญจิตร (2545: 170-175) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาพื้นฐานทั่วไป พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก รวมทั้งปัญหาและข้อเสนอแนะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาเป็นนักเรียน จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือใน

การเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่า Z - test ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ทำการศึกษเป็นเพศหญิงร้อยละ 59.2 มีอายุเฉลี่ย 11.38 ปี เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 51.2 เป็นผู้ที่มีเครื่องรับโทรทัศน์มากกว่า 1 เครื่อง ร้อยละ 81.0 สำหรับการชมรายการโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่า

วันธรรมดา นักเรียนชมรายการโทรทัศน์มากที่สุด วันละ 2 – 3 ชั่วโมง และวันหยุดชมรายการโทรทัศน์มากกว่าวันละ 5 ชั่วโมงมากที่สุด ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กนักเรียนที่ทำการศึกษา เห็นว่า เนื้อหาของรายการควรเกี่ยวกับความรู้รอบตัวมากที่สุด ส่วนรูปแบบรายการควรมีการผสมหลาย ๆ รูปแบบ สำหรับเวลาการออกอากาศของวันธรรมดาควรเป็นเวลา 18.30 – 20.30 น. และวันหยุดควรเป็นเวลา 08.00 – 10.00 น. ส่วนช่วงเวลานำเสนอรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กควรมีทุกวัน วันละ 30 นาที – 1 ชั่วโมง และผู้ดำเนินรายการควรพูดจาไพเราะอ่อนหวาน และแต่งกายเรียบร้อย จากผลการทดสอบสมมติฐาน ปรากฏว่านักเรียนที่มีเพศอายุ ระดับชั้นเรียน การอยู่อาศัยกับบิดามารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และการมีจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก คือ เนื้อหารายการรูปแบบรายการ วันเวลาในการนำเสนอ และผู้ดำเนินรายการแตกต่างกันบางประเด็น

กนกพร (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องกระบวนการตัดสินใจเลือกสถานที่พักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ : กรณีศึกษา สถานที่พักแรม ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร การศึกษารั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษากระบวนการตัดสินใจเลือกสถานที่พักแรมที่ถนนข้าวสาร ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (2) ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการบริการสถานที่พักแรม ที่ถนนข้าวสาร กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาใช้บริการสถานที่พักที่ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร จำนวน 384 คน

ผลการวิจัยพบว่า

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติตัดสินใจเลือกสถานที่พักแรมที่ถนนข้าวสารก่อนที่จะเดินทางมาถึงกรุงเทพ ฯ นักท่องเที่ยวได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่พักแรมที่ถนนข้าวสารจากเพื่อนหรือคนใกล้ชิดรู้จัก และนักท่องเที่ยวก็เคยมีประสบการณ์ในการมาพักที่ถนนข้าวสารแล้ว และนักท่องเที่ยวบางกลุ่มเลือกสถานที่พักแรมที่ถนนข้าวสารถึงแม้ว่า นักท่องเที่ยวจะได้รับข้อมูล

ข่าวสารจากเพื่อนหรือคนใกล้ชู้รู้จักแต่ตัวนักท่องเที่ยวเองยังไม่มีประสบการณ์ในการพักผ่อนที่ถนนข้าวสารจึงตัดสินใจพักผ่อนที่ถนนข้าวสารหลังจากที่ได้สำรวจด้วยตัวเองแล้ว

สุพรรณา (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้เดินทางมาจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคือนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาพักค้างคืนในจังหวัดเชียงใหม่ทั้งหมด 180 ราย

ผลการวิจัยพบว่า

ปัจจัยที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่าปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นอันดับแรกที่ตั้งใจจะให้เดินทางมาท่องเที่ยวยังจังหวัดเชียงใหม่ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ปัจจัยด้านการบริการและอสังหาริมทรัพย์ของชาวเชียงใหม่ ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายต่ำ และปัจจัยอื่นๆตามลำดับและเมื่อทำการวิเคราะห์ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศแยกตามกลุ่มเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้และถิ่นที่อยู่อาศัยพบว่า ปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรมยังคงเป็นปัจจัยที่ตั้งใจเป็นอันดับแรก

งานวิจัยต่างประเทศ

Brache (1970) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อโปรแกรมการศึกษาผู้ใหญ่ (A Study of Mass Communication Media Influence Upon the Adult Learner-Implication for programming) เพื่อสำรวจหาความสำคัญของวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นสื่อการเรียนจากตัวอย่างประชากร 511 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. โทรทัศน์ วิทยุ มีอิทธิพลมาก แต่นักศึกษาผู้ใหญ่ก็ยังให้ความเชื่อถือสิ่งพิมพ์ (หนังสือพิมพ์ และวารสารต่าง ๆ) มากกว่า เพื่อค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้
2. นักศึกษาผู้ใหญ่ให้ความสนใจต่อข้อมูลที่ได้รับ

3. สื่อมวลชนให้ประโยชน์ในทางบวก คือ ทำให้นักศึกษา เห็นความสำคัญของวิชาต่าง ๆ ที่ศึกษาอยู่จากสื่อสารมวลชน ซึ่งมีประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ “ข่าว” สัมพันธ์ กับรายการทางสื่อมวลชนในชีวิตประจำวัน
4. นักศึกษาเป็นผู้ได้ประโยชน์จากข่าวและข้อมูลที่สำคัญจากสื่อมวลชนมากกว่าผู้คนที่ทั่วไป
5. การบริการจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ ได้รับการกล่าวถึงมากกว่าการบริการจากหน่วยบริการการศึกษาผู้ใหญ่ หน่วยบริการข้อมูลระดับอาชีพ หรือแหล่งที่เลือกสรรมาแล้วอย่างอื่น ๆ ทั้งนี้จะพบว่าสื่อมวลชนเป็นแหล่งข้อมูลปฐมภูมิที่สนองความต้องการโดยตรง
6. สื่อมวลชนช่วยให้เกิดความสัมพันธ์แก่นักศึกษาผู้ใหญ่ในทางบวก โดยใช้เป็นแหล่งหาข้อมูลหรือแหล่งหาความรู้ในวิชาที่กำลังเรียนอยู่ โดยการใช้เวลาว่างทำกิจกรรมเหล่านั้น

McGrath (1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความตระหนักของผู้ปกครองถึงการใช้โทรทัศน์ และอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กประถมศึกษา (A Study of Parental Awareness of the Use of the Television and Its Influence of Elementary School Children) เพื่อศึกษาว่าผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียน 3 ตำบลของเมืองแมสซาชูเซตส์ ได้แก่ สโตนแฮม (Stoneham) คิงสตัน (Kingston) และโฮปเดล (Hopedale)

ผลการวิจัยพบว่า

ผู้ปกครองตระหนักถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและยอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเวลาที่เด็กใช้ในการชมโทรทัศน์และอิทธิพลทั่วไปและผู้ปกครองควรมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในปกครองของตนในการชมรายการต่าง ๆ

Murphy (1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเรื่องโทรทัศน์” และความหมาย การประเมินค่าด้านเจตนาธรรมณ์ ความสำคัญสัญลักษณ์และความเข้าใจของผู้ชมที่ติดตามรายการโทรทัศน์ และผู้ชมที่ไม่ถึงกับติดตามรายการโทรทัศน์” (Television and Meaning : An Assesment of Internationality, Significant, Sympbols and Sense of Heavy and Light Television Viewers) เพื่อศึกษาถึงผลกระทบ

ของโทรทัศน์ที่มีต่อการดำรงชีวิตของประชาชน (People's Life-meaning System) โดยการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรที่เป็นผู้ชมที่ติดตามรายการโทรทัศน์และผู้ชมที่ไม่ถึงกับติดตามรายการโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มได้ให้คำอธิบายรายการโทรทัศน์ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้ให้คำอธิบายรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับความหมายของชีวิตคล้ายคลึงกันทั้งสองกลุ่มให้รายการโทรทัศน์ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ และแสดงแนวโน้มที่จะประพฤติตามแบบอย่าง que แสดงในรายการโทรทัศน์ โดยใช้วิธีพิจารณาตนเอง (Self Reference) และการวิเคราะห์ในการตัดสินใจและทั้งสองกลุ่มไม่ได้อาศัยวิธีการปรึกษาซึ่งกันและกัน หรืออาศัยทางพระเจ้า (Spiritual Means) ในการตัดสินใจ

Palmer (1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “รายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก” (Formative Research in the Production of Television for Children) เพื่อสำรวจลักษณะการเลือกชมรายการโทรทัศน์ และความแตกต่างของเด็กในแต่ละระดับในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กในชั้นมัธยมศึกษาชมรายการโทรทัศน์สัปดาห์ละ 14 ชั่วโมง
2. เด็กจะเลือกชมรายการเฉพาะที่ตนเองสนใจเท่านั้น รสนิยม และความสนใจในการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กชายกับเด็กหญิงต่างกัน
3. เด็กส่วนใหญ่สนใจชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาไม่มากนัก

จากการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ กล่าวได้ว่า การชมหรือการดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ก่อนให้เกิด ความคิด การวิเคราะห์ความคิดเห็นของคน จึงเป็นความสามารถในการใช้ข้อเท็จจริง (Facts) หรือความคิด (Idea) ความหยั่งรู้หยั่งเห็น (Insight) ซึ่งสามารถเชื่อมโยงความคิดเข้ากับเหตุการณ์ โดยนักทฤษฎีสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อการชมกีฬามวยไทย ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับการดูรายการโทรทัศน์มีผู้ชมสามารถเลือกชมรายการที่ตนเองสนใจ แต่ใน

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติดต่อการชมกีฬามวยไทยยังไม่มีผลงานวิจัยของผู้ใดได้กล่าวถึงไว้เลย